

MOST MEZI HVĚZDAMI

V Muzeu dějin kolonizace ve Valparaísu na Zemi, v sektoru Jižní Amerika, přitahuje pozornost návštěvníků nevšední exponát. Za ochrannou glasito-vou stěnou se rozprostírá kus trávníku o velikosti asi pět krát pět metrů. Nenápadná tabulka nálevem dolním okraji glasitové stěny oznamuje, že se jedná o zvláštní travu. *Graminea communis kahalensis*. Tráva obecná kahalská. ve středu zatravněné plochy stojí těsně vedle sebe tři přírodní kameny nepravidelného tvaru o výšce asi jednoho metru. Do čelních stěn kamenů jsou zapuštěny tři obdélníkové kovové desky se stejným nápisem v zastaralém interkosmu.

Památce poručíka Tima Benze, seržanta Warrena Leviera a seržanta Pulpa Rimaka. Jejich hrdinství nebude nikdy zapomenuto.

Návštěvník se diví proč je to tady vystaveno a láme si hlavu významem slova Kahalo. Pokud se zeptá, dozví se, že jde o planetu, která na počátku třetího tisíciletí hrála významnou roli jako základna prvního Impéria. Dále se dozví, že tři pamětní desky tu jsou proto, že tělesné pozůstatky tří jmenovaných byly nalezeny na třech různých místech, ale nemohly být identifikovány. Konečně se návštěvník dozví příběh poručíka Tima Benze a obou seržantů podle toho, jak jej rekonstruovali znalci...

1.

Poručík Timo Benz se zamyšleně díval na obrazovku, po které se pohybovaly tisíce světelných bodů - trosek, tvořících planetární systém Ztracených a lodí strážní flotily. Neměl co na práci a nudil se. Kdyby se čistě náhodou nedíval na obrazovku, patrně by zelené prošlehnutí z pravého dolního rohu ani neviděl.

Timova reakce byla přirozená. Zaklel a resetoval. Tlačítko zeleně zaskvítilo. Přístroj byl v pořádku. Zelený záblesk byl skutečností.

Timo si přál, aby na velitelském stanovišti byl ještě někdo jiný. Byl bezradný a cítil se ztracený v ohromné kruhové hale s jejími přístroji a spoustou prázdných křesel. Podezíravě mrkl na obrazovku a sáhl po interkomu. Stiskl tlačítko a na malé obrazovce se objevila tvář s asijskými rysy.

„Důstojník ve službě poručík Benz, pane. Omlouvám se, že...”

„O co jde, poručíku?”

„Pane, pozoroval jsem nazelenalý světelný jev, který vycházel ze směru od centra planetárního systému. Prosím o rozhodnutí, jestli se máme tímto jevem zabývat nebo ne.”

Podplukovník Tsin Munu nevypadal jako člověk, který se musí rozhodovat dlouho. Přesto se opozdil.

Rozhodnutí přišlo ze zcela nečekaných míst.

Z přístroje zachycujícího energetické výboje zazněl výstražný signál. Tsin Munu to slyšel přes interkom.

„Vyhlaste poplach!” křikl. „Uvědomte základnu. Hned jsem u vás.”

Monitor pohasl a Timo pocítil ulehčení. Světelný jev se nyní rozšířil ve formě pruhu na celou plochu obrazovky.

Timo zmáčkl tlačítko a jekot sirény přehlušil signál ze zaměřovače. Pak zapnul hyperkom a spojil se se základnou na Kalífu. I tam pozorovali světelný jev. ne, nikdo nemá ponětí, co to znamená. Nejspíš bude souviset s transmitterem, protože paprsek vychází z prázdného prostoru mezi oběma slunci v centrální oblasti systému.

Strážní flotila byla uvedena do stavu pohotovosti.

To nemohlo uspokojit Timovu zvědavost. Proběhl místností k ovládacímu panelu před křeslem velitele a pohlédl na měřicí přístroje. Byl navigátor a v zaměřovačích hmoty se příliš nevyznal. Přesto viděl, že se svítící ukazatel neklidně vychyluje sem a tam podle toho, jak anténa zachytává vlnění energetického jevu. Věděl, že barvy sloupců u horní hrany displeje znamenají strukturu zachycené energie. Modrá znamenala neznámou.

Pak zapnul panoramatickou obrazovku, širokou tři metry. Objevila se obě rudá slunce, tlumená filtry. Zelený světelný pruh vycházel z místa mezi slunci, pronikl prstencem kosmických trosek, které obklopovaly slunce do vzdálenosti osmdesát milionů kilometrů, a směřoval dál do prostoru.

Příčka se rozjela a do místnosti vpadla skupina důstojníků.

„Všichni na místa!” rozkázal Tsin Munu. „Nepatříme k strážní flotile a zatím jsme vlastními pány. Rád bych měl loď připravenou ke startu.”

Timo Benz zas neměl co dělat. Jeho služeb bude potřeba až po povelu ke startu. Přimhouřenýma očima se díval na zelený pruh, jako by tím mohl přijít na jeho tajemství. Timo teprve nedávno absolvoval vesmírnou akademii a místo na HELIPONU, jedné z nej-modernějších lodí Impéria, dostal jen díky vynikajícím studijním výsledkům. Byl skvělý navigátor, ale jako každý mladý důstojník bez zkušeností si myslel, že v kosmu není nic, co by se, nedalo vyřešit logickou úvahou.

Zelený pruh otrásl tímto přesvědčením. Nedal se ničím vysvětlit. Nemohlo jít o zbraň, protože paprsek nebyl namířen na žádný konkrétní bod. Byl ostře ohraničený a svou přímou linií dělal dojem uměle vyvolaného útvaru. Jenže umělé výtvořiny mají účel, který se zde nedal vystopovat. Nejspíš se jednalo o jev související s transmitterem

a Timo nyní litoval, že se o principu transmise informoval jen povrchně. Opřel se, zaklonil hlavu a zadíval se na obrazovku. ve stejném okamžiku si uvědomil, že jev zmizel.

Od energetických zaměřovačů zaznělo hlášení: „Naměřena nulová hodnota, pane!”

Zato obsluha zaměřovačů hmoty hlásila: „Údaj ze sektoru fí třicet jedna, theta tři-nula-tři, pane! Vzdálenost jedno sto. Objekt značné velikosti, pane!”

Každý, kdo neměl co na práci, se otočil. Timo nebyl výjimkou. Zelený svítící pruh zmizel v okamžiku, kdy přístroj zaznamenal objekt. Dvě nečekané události nenastanou zároveň, pokud mezi nimi není logický vztah. Objekt se objevil v okamžiku, když zmizel světelný paprsek. Co to bylo? Materializace?

Tsin Muno se naklonil k mikrofonu a mluvil s někým na Kalifu. Pak zavolal na celý můstek: „Startujeme! Cíl - neznámý objekt, který byl právě zaměřen. Jsme pověřeni zjistit, o co jde.”

Timo se otočil se svým křeslem k ovládacímu pultu. Pozitronika se rozběhla a začala zásobovat údaji navigační přístroje. Timo sáhl pro plastikovou pásku a přelétl očima číslice.

Vzdálenost neznámého objektu činila nyní jedno sto tři miliony kilometrů. Pohyboval se rychlostí osmnáct tisíc kilometrů za vteřinu relativně k HE-LIPONU. Timo odložil pásku. Při tak malé vzdálenosti i rychlosti platily zákonitosti třídímenzionálního letu. Navigátor nemusel dělat nic, na to stačil počítač.

O čtyřicet vteřin později byl stanoven kurz. Loď se dala do pohybu. Tim bez většího zájmu sledoval údaje na přístrojích. HELIPON plynule zrychloval a brzy nechal za sebou prstenec asteroidů a vesmírných úlomků, který obklopoval rudé dvojslunce. Panoramatická obrazovka nyní přenášela neproniknutelnou čern mezigalaktického prostoru.

Po čtyřiceti minutách byl těžký křižník uveden do klidu, vzhledem k neznámému objektu. To, co vyvstalo ze zeleného paprsku, bylo vzdáleno asi deset tisíc kilometrů. Dodržovalo to původní rychlost, se kterou během několika hodin opustí oblast přitažlivosti dvojslunce a ponoří se do propasti mezi oběma galaxiemi.

Z údajů zaměřovače vyplynulo, že objekt je nepravidelného tvaru a v průsečíku mezi dvěma nejvzdálenějšími body měří pět kilometrů. Nemohlo tedy jít o plavidlo, protože kromě Posbiů všechny rasy staví pravidelné lodě. Musel to být asteroid, který se nějak dostal do akčního pole transmitteru.

Timo považoval problém za vyřešený a opět se začal nudit. Pak zaslechl hlas důstojníka od energetického zaměřovače:

„Neznámý objekt vydává přerušované rozptýlené záření. Struktura záření je jednoznačná. Pochází z fúzního atomového reaktoru.”

Tsin Muno se pokusil o rádiové spojení. Vyzkoušel všechny kódy používané při styku s cizími rasami, ale odpovědi se nedočkal. Vydal rozkaz přiblížit se k neznámému objektu.

Timo měl najednou plné ruce práce. Musel propočítat stále se měnící údaje, aby HELIPON mohl srovnat kurz a rychlost s neznámým objektem. Teprve pak zvedl hlavu.

V černí prázdnyho prostoru se vynořil rudě svítící stín. Jeho obrysy se ztrácely v temnotách, ale výstupky, záhyby a prolákliny plasticky a zlověstně vystupovaly z obřího tělesa, podobného přišere ze zlého snu. Timo zíral na zjevení a cítil, jak se jej zmocňuje strach. Cizí objekt odrážel paprsky dvojslunce a rudě světélkoval. Jakýkoliv asteroid by v nejasném světle nevypadal o nic méně tajemně.

Ale tohle nebyl kus kamene. Okraje byly příliš opracované, prohloubeniny pravidelné a celé to vypadalo spíš jako abstraktní socha než jako přirozený úlomek kamene.

Timo se probral až když zaslechl svoje jméno z úst velitele.

„Jste tu nový a potřebujete získat zkušenosti. Vyberte si dva muže a dostavte se do hangáru, východní výstup. Očekávám vás za dvacet minut. Výstroj k opuštění lodi.”

Pulpo Rimak a Warren Levier už byli na místě. Timo Benz pohlédl na jejich nehybné a znužené obličejy a cítil, jak opět získává jistotu. Tohle jsou zkušené lidé a pokud se oni ničeho nebojí, nemusí se bát ani on. Pulpo byl vysoký dva metry a příslušně široký. Timo o něm věděl, že se mnohokrát úspěšně vydával za Epsalana, přestože se narodil na Zemi. Kdo jej viděl poprvé, v duchu se ptal, jak tento člověk absolvoval test inteligence, povinný pro členy posádky flotily Impéria. Timo Benz už věděl, že zdání klame.

Vedle Pulpový impozantní postavy byl Warren Levier skrček. Měřil sotva metr sedmdesát a se slabou konstrukcí vypadal jako bezmocný tvor, kterého osud zaval na nepravé místo. Timo z jeho osobních údajů věděl, že pokud to situace vyžaduje, je z něj energická a činorodá bytost.

Než vstoupili do výsadekové komory, oblékli si skafandry a vzali do rukou zbraně. Mezitím byl připraven malý

pětimístný kluzák. Vesmírné kluzáky byly sice primitivní, ale nejčastěji používané dopravní prostředky na krátké vzdálenosti, které ovšem cestujícím nenabízely žádnou ochranu. V podstatě sestávaly z pěti karosovaných anatomicky tvarovaných křesel s chemickým pohonem vpředu i vzadu. Objevil se Tsin Muno. Aniž pronesl slovo, nasoukal se na místo pilota a hned po něm nastoupil Timo Benz s oběma seržanty. Přílby měli zaklapnuté a dorozumívali se prostřednictvím zabudovaných mikrofonů. Běžící pás přepravil kluzák vnitřní příčkou do pře-tlakové komory. Po vypumpování vzduchu se rozjela vnější příčka a vozidlo se dalo do pohybu. Poté, co překonalo umělé gravitační pole lodě, měl Timo nepříjemný pocit pádu. Kluzák míjel klenutý bok HELIPONU, až se za lodí náhle objevila rudě světélkující příšera, mnohem větší než na panoramatické obrazovce.

„Vím, co si myslíte, chlapci," promluvil Tsin. „Jenže vás musím zklamat. Nemám nejmenší ponětí, co to je. Podíváme se zblízka a když nic nezjistíme, necháme to letět. Neočekávám žádné potíže. Nezdá se, že by tam byla posádka."

Příšera se přiblížila. Před kluzákem se klenula polokoule, ze které jako by někdo odřízl vrchlík. Tsin Muno řídil kluzák podél polokoule dolů, do jakési propasti, kam nedosahovaly paprsky červeného dvojsunce. Pulpo a Warren zapnuli ruční svítilny a namířili kužely světla na nerovný, popraskaný povrch plný prohloubenin i výdutí. Odraz byl velmi silný.

Timo si uvědomil, že objekt je kovový - alespoň v místě, kde se nalézali.

Pohlédl nahoru. V nekonečné dálce, že byl sotva vidět, se vznášel načervenalý ovál, místo, kudy pronikli do propasti. Vzdálenost se nedala odhadnout, snad půl kilometru.

„Světlo dolů, Rimaku!" řekl najednou Tsin Muno. Vypnul oba motory a kluzák se pomalu snášel podél stěn. Pulpo otočil lampu a paprsky se okamžitě odrazily od plochy, vzdálené asi dvacet metrů. Propast byla u konce. Tsin opět zapnul motory a posadil kluzák na kousek rovné plochy. Lampa Warrena Leviera osvětila hladké kovové stěny. Sbíhaly se k rozsedlině, široké asi jeden metr.

„Podíváme se na to," promluvil velitel výsadku Tsin. „Musíme se dovědět, co uvnitř tohoto objektu vydává záření, typické pro atomový reaktor."

Pulpo a Warren si rozepnuli bezpečnostní pásy a vylezli z kluzáku. Pohybovali se pomalu a opatrně, protože měli zkušenosti s nízkou přitažlivostí. Timo si předsevzal, že bude postupovat stejně, ale jakmile se odpoutal, prudký pohyb jej vynesl z křesla. Narazil do stropu, sklouzl podél něj dolů a dopadl na kolena.

Warren a Pulpo už byli v rozsedlině. Timo viděl, jak kužely světla z jejich reflektorů kloužou po stěnách. Natáhl ruce a postupoval obezřetně těsně podél hladké kovové plochy.

Pomalou se propracovávali dopředu. Pulpo i Warren se dokonce i ve stavu beztlíže pohybovali elegantně a cílevědomě, ale museli čekat na podplukovníka Muna, který šel až za Benzem.

Timo několikrát vylétl do výšky nejméně deseti metrů. Nevěděl, kolik času uplynulo, ale najednou ucítil, že půda pod jeho nohama se chvěje. Přišlo to naráz a za několik vteřin opět odeznělo.

„Stát!" nařídil Tsin. „Cítíte něco?"

„Země se chvěje," řekl Timo.

Po několika vteřinách se zem zachvěla znovu. Timo přitiskl helmu ke stěně. Vibrace, které ve vzduchoprázdnu nenalezly žádné přenosové médium, se touto cestou přenášely přímo do uší.

Když chvění zaniklo, opět se napřímil a ve světle Pulpová reflektoru bylo vidět, že je jeho obličej úplně bílý.

Timo si nebyl jistý, jestli skutečně slyšel to, o čem si myslel, že slyší.

V nitru tělesa, letícího v prázdném prostoru mezi galaxiemi, zaslechl srd-cervoucí výkřik.

Když popsal, co zaslechl, Pulpo a Warren neřekli nic.

„To je složité," pronesl Tsin. „Ale myslím, že tady musíme počítat i s nepravděpodobným."

Timo tomu rozuměl tak: *poručík Benz říká nesmysly, ale dokud nevyčerpáme všechny možnosti, nemůžeme mu to otlouct o hlavu.* Chtěl navrhnout veliteli, aby zkusil sám při dalším zachvění přitisknout helmu ke stěně, ale tajemný objekt se patrně rozhodl vyložit karty naráz.

Zemí pod jejich nohama proběhlo tak silné škubnutí, že Timo vyletěl na metr do výšky. „Co to bylo?" vypravil ze sebe.

Nikdo neodpověděl. Druhý náraz proběhl stěnami i zemí. Timo se tentokrát držel a jak škubnutí proniklo do jeho rukavic a ochranného oděvu, kde byl vzduch, Timo měl dojem, jako by slyšel zvuk gongu.

Tsin Muno se pozorně díval na jakýsi přístroj. Aniž zvedl oči od stupnice, natáhl ruku šikmo k pravé stěně rozsedliny.

„Přišlo to odtamtud. Pokud půjdeme dál, dostaneme se blíž ke zdroji." Pulpo a Warren opět vykročili. Timo šel třetí a Tsin těsně za ním. Když se Timo otočil, viděl, že nespouští oči z přístroje.

Pulpo a Warren se nyní pohybovali rychleji a Timo přišel na to, že mnohem lépe to jde, když neklade nohy na zem, ale horizontálně ručkuje po stěně. Nyní se nalézali nejméně kilometr od místa, kde zanechali kluzák.

Chvění i nárazy cítili, jak se dotýkali stěn.

Světlo Warrenova reflektoru konečně dopadlo na kovovou stěnu, kterou rozsedlina končila. Teprve když se dostali blíž, zjistili, že stěna nedoléhá těsně k pravému okraji rozsedliny, ale že tam je úzký, nízký otvor, vedoucí kamsi do tmy. Oba seržanti se jím bez zaváhání protáhli. Ukázalo se, že otvor je ústím nepohodlně úzké chodbičky, ve které se Timo musel pohybovat ještě obezřetněji, aby se stále netloukl o stěny.

Po několika stech metrech se chodba trychtýřovitě rozšiřovala, ale ani spojená síla tří ručních reflektorů nedokázala proniknout tmu za ústím trychtýře.

Zem se tu svažovala. Pulpo a Warren začali postupovat dopředu a Timo se díky beztlížnému stavu zbavil pocitu, že se nalézá na šikmém povrchu. Cesta se zdála nekonečná a otřesy v zemi se zdály stále silnější.

Timo zíral dopředu, jako by se před ním každou chvíli měla objevit útočící příšera. Přistihl se při tom, že jednu ruku má stále blízko zbraně. Po několika minutách si začal namlouvat, že opravdu nehrozí žádné nebezpečí, ale náhle se vpředu cosi pohnulo.

Pulpo a Warren si všimli pohybu téměř ve stejném okamžiku a zastavili se. Warren posvítíl dopředu. Moc toho vidět nebylo, jisté bylo jen to, že se jedná o předmět značné velikosti a že se pohybuje sem a tam jako kyvadlo. Pokaždé, když se objekt dostal do určitého bodu, zemí projelo škubnutí.

„Blíž!“ vydal rozkaz Tsin.

Obraz ve světle reflektorů byl stále zřetelnější. Předmět válcového tvaru, který se kývavě pohyboval temnotou, měřil v průměru asi deset metrů. Horní ani dolní konec nebylo vidět.

„Stát!“ nařídil náhle Tsin Muno. Pohyb kývajícího se předmětu se zpomalil. Vychýlil se do strany, ztrácel na rychlosti, v nejnižším bodě se téměř zastavil, a pak se zase pohnul, ale pomaleji než předtím. Když se dotkl země, byly otřesy mnohem slabší.

Timo měl neodbytný pocit, že pohyby kývajícího se předmětu jsou v podstatě signály. Jako ve snu slyšel Tsi-nův hlas:

„Rád bych, abyste dobře poslouchali, chlapci. Otřesy v zemi vznikají dotyky té věci. Někdy jsou krátké a silné, jindy dlouhé a slabé. Stejným způsobem, tedy na principu krátkých a dlouhých signálů, je sestavena Morseova abeceda, která se dodnes tu a tam používá. Poslouchejte, jestli to nebude dávat nějaký smysl.“

Rameno se po krátkém zastavení prudce zhouplo a způsobilo krátké, silné škubnutí.

„To je E,“ řekl Tsin Muno.

Další pohyb byl krátký, dlouhý, krátký, krátký.

„L,“ dešifroval Tsin.

Timo měl pocit naprosté neskutečnosti. Připadal si jako ve snu a byl přesvědčený, že se každou chvíli probudí, ale místo toho slyšel Tsinův hlas: „Pé!“

Pak si umínil, že se musí podívat blíž. Moc toho neviděl, ale přesto se dalo rozeznat, že kývající se válec není pravidelný a má jakési záhyby. Nabízelo se jisté srovnání - asi jako rukáv.

Další písmeno bylo A, dohromady tedy ELPA. Ještě to nedávalo žádný smysl.

Timo se přiblížil natolik, že si mohl posvítit na spodní okraj - co v du-chu přirovnal k rukávu.

A pak začal křičet, aniž si toho byl vědom. Neslyšel vzrušený hlas Tsina Muna, křičel hrůzou z toho, co viděl. Kyvadlo končilo lidskou rukou. Signály vydával kovový prst, který se dotýkal podlahy.

2.

Timo Benz si jen nejasně pamatoval, jak se dostal zpátky do kluzáku a na palubu HELIPONU. Když se probral, od zážitku uplynulo dvacet hodin a Timo ničemu nevěřil.

Přesto tu byly důkazy. Tsin Muno objekt vyfotografoval, ale na snímcích nebyla podobnost kyvadla s lidskou rukou tak přesvědčivá. Prst, který Timo viděl, nebyl ničím jiným než válcem o průměru jeden a půl metru, který se směrem k zemi zužoval. Celé to vypadalo jako nehotová plastika - jako by umělec neměl čas na dokončení. Timo byl zavolán k Tsinu Munovi. Když se díval na snímky, doufal, že se najde přirozené vysvětlení, ale podplukovník mu řekl něco docela jiného.

Warren Levier odebral z cizího tělesa vzorky a dal je prozkoumat v laboratoři na HELIPONU. Analýza prokázala, že se jedná o terkonitovou ocel, která se používala při stavbě pozemských lodí. Krystalická struktura kovu byla porušena a došlo k molekulárnímu přeskupení takového rázu, že vědcům vstávaly vlasy na hlavě, ale o původu materiálu nebylo pochyb.

Pak tu byla ještě jedna věc - transmitter se stal nestabilním. Zaměřovače energetických výbojů na Kalifu stále častěji a ve stále kratších intervalech registrovaly kolísání rozptylových polí červeného dvojslunce. Velitel základny generál Razta vyslal do blízkosti transmitterového pole několik automatických sond a s jejich pomocí bylo zjištěno, že transmitter nefunguje obvyklým způsobem. Dvě sondy zmizely a byly přepraveny na Kahalo, ale třetí se chovala tak, jako by tam transportní pole vůbec nebylo a objevila se opět za oběma slunci. Podařilo se ji dopravit zpátky na Kalifu a vědci v jejím materiálu objevili stejné strukturální změny jako ve vzorcích, odebraných z neznámého objektu.

Razta pak rozhodl, ať si cizí těleso letí kam chce. Na základně se našlo několik důstojníků, kteří se s tím nechťeli

spokojit, ale velitelem byl Razta.

Z Kahala dorazila kurýrní loď. Reginald Bull, vrchní velitel flotily a zplnomocněný zástupce Velkého administrátora varoval všechny jednotky nacházející se mimo oblast Mléčné dráhy před očekávanými obtížemi. Sluneční šestiúhelník v centru domovské galaxie vykazoval výkyvy, které se zřetelnějevily ve spektru rozptylového pole. ke kolísání hodnot došlo i v řídicí stanici intergalaktického transmiteru na Kahalu. Z koncentrovaného pole nad šesti pyramidami se v krátkém časovém úseku vynořily tři cizí objekty, které se podle popisu nijak zvlášť nelišily od objektu zkoumaného Tsinem Munem.

Údaje z přístrojů na Kahalu prokázaly, že v inkriminovaném čase letěly ze systému Ztracených na Kahalo jedna kurýrní a dvě transportní lodě. Nebylo pochyb, že nestabilita transmiterového procesu je změnila v beztvaré objekty, o nichž ve své zprávě mluvil Reginald Bull.

Zpráva obsahovala rozkaz veliteli základny v systému Ztracených, aby neprodleně informoval všechny jednotky flotily, operující v prostoru Andro-Alfa, Andro-Beta nebo Andromeda o povážlivém stavu transmiteru a vyzval je, aby konaly přípravu k okamžitému návratu domů.

Generál Razta odpověděl prostřednictvím kurýrní sondy. Potvrdil příjem rozkazu, oznámil objevení zeleného světelného jevu a dosud neidentifikovaného létajícího objektu a položil několik otázek. Sonda dorazila na Kahalo a o několik hodin později obdržel Razta odpověď, rovněž prostřednictvím automatické sondy, že na Kahalu nejsou ochotni světit transmiteru lidské životy.

Těsně předtím vyslal Perry Rhodan do systému Ztracených křižník městské třídy, na jehož palubě byl odborník na otázky přenosu energie. Loď nikdy nedorazila. Jmenovala se EL PASO.

Bylo to tak jasné, že nikdo neměl nejmenší pochybnost. Ale ta jistota bolela a rozum se vzpíral přijmout věci tak, jak byly.

Timo Benz už věděl, že vědci připisovali nestabilitu transmiterové cesty zničení slunečního šestiúhelníku v Andromedě. Perry Rhodan považoval za nutné zbavit se konečného bodu transmiterové cesty, aby uzavřel Mistrům ostrovů a jejich pomocným národům cestu do Mléčné dráhy a zabránil tím případné bleskové invazi. Teprve později vyšlo najevo, že transmiterová cesta, složená ze dvou slunečních šestiúhelníků na koncích a s Ruinovým transmiterem uprostřed, představuje uzavřený, energeticky dokonale vyvážený systém. Zničení jedné stanice porušilo jeho rovnováhu. Cesta zanikla.

Mechanismus jevu byl nejasný. Vědci nevěděli, jak mu zabránit. Timo Benz nemohl zapomenout na výkřik, který zaslechl, když se opřel o stěnu tajemného tělesa.

Kdosi křičel. Uvnitř vesmírné lodi, jejíž posádka nalezla smrt uprostřed chybné transmise.

Timo neustále viděl kovovou paži, jejíž ruka nataženým prstem vyškrabovala ve staré Morseově abecedě jméno lodi. Na palubě vraku lodi EL PASO, který se řítí prázdnotou intergalaktického prostoru, byl skutečně kovový objekt podobný lidské paži a ruce, objekt, který se pohyboval a podával zprávu, jako by byl nadaný inteligencí. Timo byl důstojník, vychovaný v pozemské akademii, a jako takový měl pod kontrolou svůj rozum i vzpomínky. Podařilo se mu odsunout je na okraj vědomí, ale nemohl zabránit tomu, aby neovládly jeho podvědomí. Dvaatřicet hodin po události obdržel HELIPON rozkaz k odletu do Tri-systému.

Následující týdny byly jediným zlým snem.

Let ke Gleamu byl zkouškou nervů. Tsin Munu hnal loď na nejvyšší výkon, takže posádka musela být trvale ve stavu pohotovosti kvůli možnosti exploze generátorů. Čtyři sta tisíc světelných let, které dělily Tri-systém v Andro-Betě od základny v systému Ztracených, bylo zdoláno v čase, který překračoval veškeré dosavadní rekordy. Posádka HELIPONU byla na pokraji zhroucení, ale Tsin Munu na to nebral ohledy, protože počítal s oddechem na Gleamu.

Když se ve vzdálenosti asi čtyř set astronomických jednotek od Tri-systému vrátil do einsteinovského univerza, zapojil hypervysílač a poslal následující hlášení:

„Transmiterová cesta je ve stavu rostoucí nestability. Transportovaný objekt ohrožen znetvořením. Doporučen urychlený odchod z Andro-Alfy, Andro-Bety, Andromedy a systému Ztracených. Generál Razta je se šesti tisíci jednotkami strážní flotily připraven k odletu jakmile bude transmiter vykazovat stabilní hodnoty.“

Expanze Solárního impéria do panství Mistrů ostrovů končila nezdarem. Vytčeného cíle, totiž odstranění hrozícího nebezpečí, nebylo dosaženo.

Transmiterový most byl zničen. Touto cestou se Mistrům ostrovů nepodaří transportovat do Mléčné dráhy invazní flotilu. Aby uskutečnili tyto plány, museli by Mistři vybudovat nový transmiter.

Ale moc zbývajících čtyř Mistrů ostrovů nebyla oslabena. Budou dále plánovat a intrikovat a hledat nové cesty jak ohrozit Mléčnou dráhu. Možná ne dnes nebo zítra, ale třeba za dvacet nebo za sto let.

Tragikomické na celé situaci bylo,

že z neúspěchu Perry Rhodan vinil jen sebe. Šestiúhelník v centru Andromedy byl zničen na jeho rozkaz. Tím byla porušena stabilita cesty přes Ruinový transmitter na Kahalo a Pozemšťané budou rádi, jestli zachrání holé životy a pár lodí.

Ukázalo se, že Tsin Muno správně předvídal reakci Perryho Rhodana poté, co obdržel špatné zprávy. Když HELIPON přistál na Gleamu, na základně bylo pozdvižení. Na této straně planety byla noc, jedna z těch světlých nocí, typických pro Gleam, ve kterých dvě okrajová slunce Tri-systému stála těsně nad horizontem, jedno na severu a druhé na jihu, každé dvakrát jasnější než Měsíc planety Země.

Tsin Muno se okamžitě po přistání odebral k Perrymu Rhodanovi. Po dobu své nepřítomnosti Tsin ani nejmenoval zástupce a muže poslal do kabin, aby se pořádně vyspali. On sám byl stejně vyčerpaný, ale jeho úkol bude splněn teprve poté, co předá podrobné informace Velkému administrátorovi.

S Perryem Rhodanem a vysokými štábními důstojníky strávil tři hodiny. Ano, nestabilita transmitterové cesty je mimo veškerou pochybnost. Lze ji ment. ne, cesta není zcela uzavřena. Kahalo a soustava Ztracených udržují spojení pomocí automatických sond. Ano, sondy se používají ke zjištění, zda je cesta stabilní. ne, nárůst nestability nebyl zatím zjištěn. Ano, vědci mají přibližně zjištěno, jak dlouho může trvat období relativní stability, kdy by se daly přepravovat lodě s posádkou. ne, tři měsíce v žádném případě. Dva, tři, nanejvýš čtyři týdny. To je maximum, co odborníci zaručují.

Pak se zúčastnil diskuze k problému Gleamu.

Gleam byl základnou pro třináct tisíc lodí flotily Impéria. Mezi nimi byla tisícovka nejmodernějších, vybavených multimotory. Podle lodní třídy jejich dolet kolísal mezi devíti sty tisíci a jedním celým dvěma desetinami miliónu světelných let. Osm tisíc lodí bylo vybaveno kompaktním pohonem, schopným urazit naráz čtyři sta padesát tisíc světelných let. Zbýlé čtyři tisícovky lodí měly jednoduché Kalupovy konvertory a k letům nad dvě stě padesát tisíc světelných lety musely být vybaveny přídatnými agregáty. Perry Rhodan nebyl ochoten obětovat jednu jedinou loď pokud tu byla aspoň jiskřička naděje, že ji dostanou domů pomocí transmitteru. Na konci tříhodinové debaty byly vytyčeny směrnice. Všechna plavidla, jejichž pohonná jednotka nestačila k letu k Ruinovému transmitteru, budou neprodleně vybavena přídatnými motory. Loděnice na Gleamu a létající kosmodrom kosmického inženýra Kalaka tento úkol zvládnou do tří týdnů. Lodě, schopné dálkových letů, se vydají k systému Ztracených okamžitě. Generál Razta obdržel rozkaz posílat je transmitterem podle vlastní úvahy.

Jen tisíc nejmodernějších lodí s multimotory zůstane u Gleamu. Perry Rhodan je bude potřebovat, aby mu kryly záda. Jakmile Mistři ostrovů zjistí, že Pozemšťané jsou odříznuti od domovské galaxie, využítu toho a zaútočí. Tsin Muno, který si myslel, že svým lidem dopřeje pár dní odpočinku, se přepočítal. HELIPON měl odstartovat za osm hodin.

Tři týdny létal HELIPON mezi Gleamem a Ruinovým transmitterem. Přestávky mezi přistáním a dalším startem nebyly delší než šest až osm hodin. Tsin Muno obdržel hodnotu srovnatelnou s velvyslancem se zvláštním statutem a náhradou za ustavičnou nervy drásající činnost mu bylo, že měl všude přednost a že jeho rozkazy byly plněny s mimořádnou pečlivostí.

Práce v loděnici na Gleamu postupovaly závratnou rychlostí a denně bylo přídatnými motory opatřeno sto šedesát lodí. Ze vzdušného přístavu startovalo denně pět set lodí.

Vědci a inženýři na Kalifu neměli minutku klidu. Transmitter byl pod neustálým bedlivým dozorem, desetitisíce přístrojů registrovaly záření a dalších deset tisíc je analyzovalo. Automatické sondy létaly mezi systémem Ztracených a Kahalem. Pokaždé, když bylo jisté, že cesta je stabilní, zmizel v koncentrovaném poli mezi dvěma slunci další roj plavidel.

Pochopitelně byly i nehody. Jedna skupina několika stovek lodí nastoupila cestu v okamžiku stability, ale nad Kahalem se desítky z nich materializovaly jako žhnoucí plynová oblaka, jiné se objevily ve formě groteskně znetvořených objektů a další zmizely úplně.

Přesto byly ztráty v souvislosti s celkovým počtem lodí nepatrné. Když uplynulo dva a půl týdne a HELIPON startoval k poslednímu kurýrnímu letu mezi Kalifem a Gleamem, bylo už k domovské galaxii odesláno celkem 15 855 lodí. Z toho se 15 743 jednotek dostalo na Kahalo a zbylých sto dvanáct bylo, bohužel, připsáno na seznam ztrát.

20. srpna 2405 přistál HELIPON na Gleamu-podle plánu naposledy. Mezi informacemi, které měl Tsin Muno předat, byla jedna, která se lišila od ostatních střízlivých dat a čísel.

Na Kahalo dorazila zpráva, že Mory Abroová-Rhodanová přivedla na svět dvojčata. Od 16. srpna 2405 byl Perry Rhodan otcem chlapce a holčičky, přičemž zpráva uváděla, že holčička přišla na svět první a chlapec o osm minut později.

Hlášení této události bylo pro Tsin Muna první příjemnou změnou v tristním postavení kurýra.

Perry Rhodan obdržel radostnou novinu poté, co odstartovala poslední loď s přídatným motorem. V Tri-systému se nalézalo už jen tisíc nejmodernějších lodí. Na Gleamu měli konečně čas vydechnout a vzpamatovat se. Velký

administrátor uspořádal při této příležitosti oslavu, na kterou byla pozvána celá posádka HELIPONU. Timo Benz měl poprvé po třech týdnech příležitost promluvit s někým, kdo nepatřil k HELIPONU, a držet v ruce skleničku, která nebyla zhotovena z plastu. Byl velice unavený a díky tomu se po třech skleničkách whisky opil tak, že se na nic nepamatoval.

Příští den HELIPON startoval ke zpátečnímu letu. Na Gleamu se začalo s ničením technického zařízení, aby nepadlo do rukou nepříteli. Byl obětován materiál v hodnotě bilionů solarů.

Timo Benz zastupoval třetího důstojníka, který se hlásil nemocný a ležel v palubním lazaretu. Timo se cítil ukřivděný. Byl si jistý, že nadporučík Zuckerman má opici a že mu určitě není hůř než jemu. Ještě že kurz byl jednoduchý a veškerou práci obstaral palubní počítač.

V bezpečné vzdálenosti od Tri-systému loď přešla do lineárního prostoru a černý prázdného prostoru na obrazovce byla vystřídána mléčně polo-průhlednou šedí, ze které jasně vystupovaly světelné body hvězd. Okraj Andromedy, v normálním prostoru sotva viditelný přes množství hvězd mlhoviny Andro-Beta, se táhl napříč obrazovkou jako souvislý, matně se lesknoucí pás.

Perry Rhodan měl opustit Gleam 25. srpna a poté se v prostoru Andromedy nebude nalézat jediná pozemská loď.

Timo slyšel, že prý Maahkové, kteří obývají Andro-Betu, jsou odchodem Pozemšťanů potěšeni. Sám se s Maahky nesetkal, ale učil se, že se jedná o chladné logiky a představoval si je skoro jako roboty.

Timo se s povzdechem sklonil nad poslední údaj o poloze lodi. Na první pohled viděl, že něco není v pořádku. Plánované údaje nesouhlasily s naměřenými a rozdíl přesahoval povolenou toleranci. HELIPON se pohyboval pomaleji, než by odpovídalo výkonu motorů.

Timo nahlásil veliteli, že loď ztrácí rychlost a pomyslel si, že se konečně stalo to, co se muselo stát. Během posledních tří týdnů podnikl HELIPON patnáct letů. Kalupovy konvertory byly vyměněny po každém z nich, ale projektory, které mění Kalupovu energii na statické pole, obklopující loď, byly integrální, nikoliv vyměnitelnou součástí pohonné jednotky. Zatížení bylo nadměrné. Prostě vysadily.

Technici se dali do práce. Jejich zpráva zněla: „Dva projektory jsou beznadějně poškozené a musí být odstaveny. Třetí se dá opravit.“

To znamenalo, že HELIPON sice může letět v lineárním prostoru, ale nemůže být za letu řízen.

Na panoramatické obrazovce v dále probleskoval jediný načervenalý bod, který vypadal jako ztracený v černé pustině.

Tsin Muno vydal rozkaz: „Navigace! Kurz k červené hvězdě. Zaměřovači! Co nejrychleji zjistěte, jestli má planety.“

Timo se pustil do výpočtů. Loď měla letět devadesátí devíti procentní rychlostí světla. Za těchto okolností mělo zkreslení mezi reálným a palubním časem dosáhnout hodnoty sedm. HELIPON měl tedy doletět k červenému slunci za tři hodiny.

Timo prohlížel mapy a hledal zaměřený sektor. Počítač už po několika vteřinách oznámil, že v mapách není zanesen. Nalézali se ve vzdálenosti tisíc světelných let od okraje Andro-Bety. Žádná pozemská loď tu nikdy nebyla.

Asi po hodině zaměřovači oznámili, že nepravidelnosti v gravitačním poli červeného slunce svědčí o přítomnosti nejméně jednoho hmotného tělesa.

HELIPON byl uveden do relativního klidu ve vzdálenosti deseti astronomických jednotek od slunce, které bylo typu H2. Teď už bylo jisté, že planeta má dýchatelnou atmosféru a její vzdálenost od mateřské hvězdy je sedmdesát milionů kilometrů. To znamenalo, že navzdory menší svítivosti hvězdy bude na planetě tepleji než na Zemi. Astronomové si ji představovali jako tropický svět s mírnějšími pásy kolem pólů a s neobyvatelným pásem kolem rovníku, kde mohou teploty překračovat 60 stupňů Celsia.

Ve vzdálenosti dvou astronomických jednotek od planety se z reproduktorů hyperpřijímače ozvaly typické zvuky zakódovaného radiogramu.

Tsin Muno zavelel: „Obsluha vysílačky, pryč!“

Nikdo nevěděl, co kapitán chce a u ovládacího pultu nastal zmatek. Konečně důstojníci odstoupili.

Tsin Muno mezitím tasil zbraň a než se všichni vzpamatovali, vystřelil. Krypt ze šedého kovoplastu se v milionech jiskříček rozlétl kolem. Z modulátoru vyšlehl blesk a na okamžik zavoněl ozón.

„Radisté, na místo!“ zařval Tsín Muno. „Vysílat!“

Z obláčku kouře zazněl zoufalý hlas. „Vysílat...! Co, pane?“

„Vezmi mikrofon a mluv. Cokoliv!“

Timo konečně pochopil. Tsín Muno chtěl zmást protivníka. Hovor se nedal dekodovat podle šablon, uložených v palubním počítači, to znamená, že signál nevyslali Pozemšťané. Planeta byla terestrického typu, tedy tam nemohli žít Maahkové. Muselo tedy jít o tajný základnu Tefrodů. Tsín Muno chtěl zabránit okamžité identifikaci HELIPONU.

je více možností, jak simulovat chybnou funkci hypervysílače, ale jen jednou lze použít okamžitě - a to je

zničení modulátoru. Hypervlny opustí

anténu vysílače aniž by byly modulovány a Tefrodi obdrží pouze hvízdavý tón, ze kterého uhodnou poruchu.

Trič působil, kódovaný signál byl přerušen. Tefrodi pochopili, že pomocí hypervysílače se nic nedovědí.

HELIPON byl kulového tvaru, stejně jako více než devadesát procent pozemských lodí. Tefrodi stavěli plavidla stejně a těžký křižník Tsina Muna měl průměr jako nejběžnější tefrodský typ. Nebezpečí zatím nehrozilo.

Tsin zaslal důstojníky do svého plánu. Z modulátoru zatím přestal vycházet dým a klimatizace odsála jeho poslední zbytky.

„Na planetě je nepřátelská základna," řekl Tsin, „a naše situace se změnila. Když budeme mít štěstí, podaří se nám tam dole najít náhradní díly. Nechci, abyste si dělali falešné naděje, přesto tu je šance. Prosím vaše návrhy na náš postup na... na... Ta věc ještě nemá jméno."

Osazenstvo velitelského stanoviště se ještě nevzpamatovalo z úžasu, a tak Tsin Muno využil své pravomoci a pokřtil slunce Radiant a jeho jedinou planetu Solo.

„Pokud jde o sílu základny," pokračoval, „patrně nebude nijak zvlášť velká, jinak by ji zaměřovače dávno zachytily. Nejspíš půjde o loděnici, která má poskytnout jistotu lodím, operujícím v sektoru Andro-Beta.

Mlhovina Andro-Beta je nyní pro Tefrody nepřátelským územím, není tedy divu, že si vybrali odlehlou planetu.

Jinými slovy: Počítám s plně automatickým zařízením a posádkou jen několika desítek mužů. Pokud se nám podaří překvapit je dřív, než budou schopni zavolat o pomoc, máme vyhráno. Pokusíme se vyvolat dojem, že se HELIPON vymkl kontrole a zřítíme se co nejdál od základny. Tefrodi se přijdou podívat a tím ještě oslabí posádku základny... V tom okamžiku je napadneme."

Planeta měla průměr přesně deset tisíc kilometrů a gravitaci 0,82 g. Základna Tefrodů ležela na čtyřicátém stupni jižní šířky nedaleko pobřeží oceánu, který zaujímal tři čtvrtiny jižní polokoule. Jižní kontinent se, podobal čepičce na pólu. Polární krajina byla hornatá, bohatá na vodní toky i plochy a porostlá stálezelenými i opadavými rostlinami. Směrem k severu se rozprostírala nížina. Řeky se slévaly v mohutné toky, tekoucí travnatou stepí a od čtyřicátého čtvrtého stupně džunglí. Těsně před pobřežím se zvedal horský masiv, který vzhledem k zakulaceným vrcholům musel pocházet z dávných dob. Dosahoval přesně takové výše, aby zajistil základně snesitelné klima a oddělil ji od džungle.

Ve vzdálenosti dvaceti tisíc kilometrů bylo možné pozorovat čtvercovou přistávací plochu o straně asi čtyřicet kilometrů, lemovanou hranatými budovami. Záření bylo nepatrné. Pokud tu byly agregáty s vysokou spotřebou energie, například ničivé zbraně, nebyly v provozu:

HELIPON měl rádiové spojení s protivníkem. Tsin Muno vymyslel hodnověrnou historku o útoku Maahků, přesto ale nijak nespolehl na důvěřivost Tefrodů. Nepředstíral poruchu obrazu, ale posadil jednoho ze svých důstojníků, který dokonale ovládal te-frodu, před snímač a nechal jej odvíjet poselství. Tmavá, sametová pleť Tefrodů, se dala nasimulovat s pomocí lékárníčky a snímáčí kamera byla nasměrována tak, aby v pozadí byl vidět zničený modulátor. Radiooperátor zatím točil knoflíky a vyráběl rušivé vlivy, které přerušily hovor pokaždé, kdy by bylo nutné vyslovit jméno základny.

Divadlo se zatím dařilo a Tefrod, který s nimi mluvil, slíbil zajistit nouzové přistání a pátrací oddíl, pokud se lodi nepodaří dosednout v blízkosti základny.

Poté, co byly skončeny přípravy, započal Tsin Muno s vlastním představením. Rádiové spojení bylo přerušeno způsobem, který se jevil jako krátké spojení. Motory umlkly. Loď padala jako kámen.

Timo Benz byl s oběma seržanty u vrat hangáru. Muži dostali rozkaz napadnout Tefrody na základně, jakmile začne pátrání po zřícené lodi. Timo se divil, že si kapitán vybral právě jeho, a požádal o čtu a tři vozidla. Tsin mu ovšem vysvětlil, že naději na úspěch má jen v tom případě, že na základnu pronikne nepozorovaně. Při dokonalosti tefrodských přístrojů to znamenalo mít jen jediné vozidlo a pokud možno to nejmenší.

Timo Benz, Pulpo Rimak a Warren Levier se nacpali do dvoumístného kluzáku. Vozidlo bylo schopné letu ve výšce až šesti kilometrů. Timo měl opustit hangár v okamžiku, kdy HE-LIPON bude pět kilometrů nad povrchem. Podle Tsina to vypadalo jednoduše, ale Timo si to nemyslel. Na palubě měli zbraně, že by jimi zahnali celou armádu, lokalizování nemohli být díky rušivému vlivu HELIPONU a radaru se mohli vyhnout díky členitému terénu, ale o to nešlo.

Starosti jim dělal HELIPON. Pět kilometrů nad zemí se pohyboval rychlostí jeden kilometr za vteřinu. Rozkaz zněl zabrzdit pád až v posledním okamžiku, aby vypadal věrohodně. Jakmile kluzák opustí hangár, dostane se do víru částečně ionizovaného vzduchu a Timo neměl nejmenší ponětí, na jaké zatížení je křehce vypadající kluzák konstruován. V duchu viděl, jak jej drtí masy proudícího vzduchu a roz-metávají trosky na všechny strany.

Pulpo Rimak řekl: „Už to bude!" a Timo se zadíval na monitor.

3.

HELIPON se vnořil do atmosféry jako hořící koule. Volným pádem prorazil vrstvu vzduchu, obklopil se pláštěm

ionizovaných částic a vlekl za sebou plamenný ohon. Stlačovaný vzduch unikal do stran a přibrzdňoval rychlost pádu.

Timo Benz sledoval maličkou obrazovku, propojenou s venkovními snímači. Rozeklaný povrch planety se blížil, dokud ohnivá koule nezaclonila výhled. Ohromná loď sebou šubala jak pronikala vrstvami atmosféry s odlišnou hustotou a antigrav nestačil dostatečně rychle reagovat. Timo se připoutal a pohlédl na hodinky. Pád lodi byl ve skutečnosti přesně propočtenou událostí. Do startu kluzáku zbývaly tři minuty.

Brzdící účinek atmosféry byl stále silnější a konečně zmizel i oblak ionizovaného vzduchu. Opět se otevřel pohled na povrch planety a Timo se pozorně díval. Nezdálo se, že by měl potíže s ukrytím. V okruhu tisíc kilometrů od jižního pólu nebyl ani kousek rovné krajiny.

„Devadesát vteřin,“ hlásil Pulpo.

Vnitřní příčka se rozestoupila a kluzák vjel do přetlakové komory. Timo upřeně hleděl na šev, ve kterém se stýkala křídla vnější příčky. Zdálo se mu, že uplynula věčnost, než se místo temné linky objevil světlý proužek, který se jen váhavě rozšiřoval. Timo dovedl kluzák těsně k vratům. Obrazovka zhasla - spojení s lodí bylo přerušeno.

„Dvacet vteřin, pane.“

Timo sevřel prsty na řídicí páce.

„Deset... devět...“

Při „nule“ přitáhl Timo řídicí páku a kluzák vylétl z přetlakové komory jako vystřelený katapultem. Na okamžik bylo všechno v pořádku, pak ale bylo vozítko vrženo stranou s takovou silou, že to Timovi div nezlomilo vaz.

Kluzák byl smýkán sem a tam a současně zavalen strašlivým hřmotem. Timo byl vatlačován do výšky a okamžitě zase klesal, žaludek měl až v hrdle a hned zase dole a před očima se mu míhal šílený vír barevných skvrn, příliš rychle se střídajících na to, aby se zrak mohl na čemkoliv zachytit.

Pak se hluk ztišil, vír ustal a z barevných skvrn byla modrá obloha, zelená a hnědá polární krajina. Timo se bleskově zorientoval. Několikrát polkl, aby odstranil pocit staženého hrdla a koutkem oka pohlédl na Warrena Leviera, který se díval přímo před sebe, zatímco Pulpo Rimak za jejich křesly tlumeně klel.

Timo udržoval kluzák v blízkosti pólu. Za horským hřebenem viděli stoupat dým. Vypadal opravdově a Tefrodi budou jistě věřit, že tam ztroskotala loď. ve skutečnosti šlo o bombu, kterou dal Tsin Muno odpálit.

Timo se zadíval na přístroje. Stupnice vykazovaly přítomnost kovu, ale

v takových hodnotách, ze kterých se dala soudit poloha v podzemí. V blízkosti nebyla žádná loď. Kluzák zatím klesl na výšku asi sto metrů nad povrchem a Timo se zadíval dolů. Nalézali se několik kilometrů od horského masivu, ze kterého se paprskovitě rozbíhala nesčetná údolí. Kluzák se pohyboval nad náhorní plošinou, porostlou řídkou trávou, a pak nad údolím, kterým se vinula stříbrná stužka potoka. Příkře spadající stěny údolí byly hustě zarostlé a celé údolí bylo ponořené do tajemného pološera. Timo zavedl kluzák blíž k východní stěně údolí. Listy měly našedlou, místy žlu-tobílou barvu, která působila nepříjemně.

„Pěkný ráj,“ poznamenal sarkasticky Pulpo Rimak.

Po dvou hodinách letu, asi patnáct set kilometrů od pólu, krajina rozeklaných hor, hlubokých údolí a náhorních rovin náhle končila. Začala se svažovat do nížiny, porostlé tropickou vegetací. Tady hrozilo nebezpečí odhalení a Timo se snažil vést kluzák těsně nad hladinou řeky, kde byli z obou stran chráněni neproniknutelnou džunglí. Protože se řeka vinula v meandrech, rychlost letu nemohla být vyšší než šest set kilometrů za hodinu.

Po celou dobu muži téměř nepromluví. Nehybný Warren Levier zavřel oči a dělal, že spí. Pulpo Rimak přestal klít, protože ho stejně nikdo neposlouchal a zvědavě pozoroval zvířata, zejména vodní ptactvo, vyrušené letem kluzáku.

Pocit nevolnosti, který Timo zakoušel, byl pryč. Zvykl si na myšlenku, že stačí jen držet řídicí páku a mít trpělivost, aby se dostal k základně a přemohl protivníka. Krajina byla tak netknutá, že uvěřil teorii Tsin Muna o hrstce Tefrodů. Jinak by přece museli najít stopy kontaktu s civilizací, třeba odpadky nebo zvířata, ze zkušenosti prchající při pouhém zvuku motoru. Nic takového tu nebylo, džungle byla nedotčená.

O několik hodin později se na obzoru objevily obrysy pohoří, ve kterém měl být základna. ve vzdálenosti asi padesáti kilometrů od podhůří opisovala řeka oblouk k severozápadu. Protože se vodní tok rozlil do šířky téměř tří kilometrů, mohl Timo zvýšit rychlost na tisíc kilometrů za hodinu. Po další půlhodině letu se řeka rozlila v deltu, sestávající ze změn malých kanálů, jezírek a močálů. Kluzák letěl nad pobřežím tak, aby měl horský masiv jižně od dráhy svého letu. Po několika kilometrech se opět objevil vodní tok, který mu strmými břehy o výšce nejméně sto metrů poskytoval dobrý úkryt.

Díky němu konečně pronikli do hor. Timo cítil podivnou jistotu, že o nich Tefrodi nevědí. Poměrně bezstarostně řídil kluzák podél terasovitě se zvedající krajiny a za úzkým průsmykem se mu otevřel pohled na přistávací plochu tefrodské základny. Vypnul motor a posadil kluzák na okraj průsmyku, jen dvacet metrů od místa, kde se skalní stěna prudce svažovala do hloubky asi osmi set metrů, přímo k okraji přistávací plochy.

Všichni tři muži vystoupili, doplazili se k okraji srázu a dívali se do hlubiny. Základna ležela před nimi zalitá

paprsky rudého slunce. Před budovami parkovalo několik pozemních vozidel, ale nebylo vidět žádného Tefroda. Z východní, západní a zejména z jižní strany bylo údolí obklopeno mnohem nižšími skalními stěnami než ze severu. Na jižním okraji byla plocha vzdušného přístavu uzavřena nízkými kopci.

„Hm," začal Pulpo. „Vypadá to tu jako po vymření, ale vsadím se, že tam dole sedí pěkná řádka Tefrodů a nespouští ostříží zraky z přístrojů."

Timo přikývl.

„Jinými slovy," pokračoval Pulpo, „tady koleje končí. Jak kluzák vystrčí nos, mají nás jak na talíři."

„Je tu jedna možnost," promluvil Warren Levier. „Tefrodi s námi nepočítají. Skočili na trik se zřícením a hledají nás v oblasti u pólu."

„Pane," řekl honem Pulpo, „on už zase začíná se svými divokými hypotézami. Vy ho neznáte, ale já vás varuju..."

„Drž hubu," prohlásil měkce Levier a Pulpo kupodivu zmlkl. „Pokud mám pravdu, můžeme zaútočit a vykourit je dřív než se vzpamatují."

Timovi se Warrenův návrh zdál silný, ale čím déle o něm přemýšlel, tím mu připadal rozumnější. Ale k souhlasu jej nepřiměla ani tak logická úvaha, jako spíš časová tíseň. Doba, po kterou se část posádky základny nechala vodit za nos sloupem kouře a poruchami vysílače, se chýlila ke konci. Tefrodi na základně jsou jistě ve spojení s pátrací skupinou a jakmile budou mít podezření, že všechno je jinak, zvýší pozornost ke svému okolí. Za těchto okolností byl lepší okamžitě provedený - byť krkolomný - plán než geniální strategie, která by přišla pozdě.

K přípravě útoku potřebovali patnáct minut. Glasitová kupole kluzáku byla otevřena, Pulpo Rimak si do držáků připravil dvě těžké automatické zbraně, které díky své síle mohl obsluhovat najednou, Warren si připravil granáty a Timo Benz ležel nad srázem a snažil se vrýt si do paměti rozložení budov, aby jich už při prvním útoku zničili co nejvíc.

Konečně se znovu nasoukali do kluzáku a Timo se vrátil asi půl kilometru nazpět do průsmyku, aby získal potřebnou rychlost. Pak vytočil motor na nejvyšší výkon a vyletěl z průsmyku rychlostí dělostřeleckého granátu.

Jakmile se pod ním objevila příkrě spadající

skalní stěna, pohnul řídicí pákou dopředu. Kluzák se řítí do hlubiny.

Warrenovy domněnky se ukázaly jako správné. Tefrodi sice nejspíš měli prostředky k obraně, ale byli tak překvapení, že je nestačili použít. Timo vedl kluzák jen několik metrů nad přistávací plochou a Pulpo s Warrenem drželi pod palbou budovy na západním okraji. Zpětné rázy těžkých zbraní vychylovaly kluzák a Timo musel neustále vyrovnávat let. Jak letěl podél nízké, bílé stěny, uviděl za oknem dva vyděšené obličaje. Pak kolem nich prošlehl paprsek koncentrované energie, zasyčel a změnil je v plameny a oblak kouře.

Další budova. Paprsek projel zdíkem a Timo prudce uhnul stranou. Z budovy se vyvalil žhnoucí oblak. Malá budova explodovala a trosky se rozletěly na všechny strany.

Třetí dům, větší než oba první. Timo se přiblížil, aby měl Warren a Pulpo lepší cíl. Budova zanikla v křížové palbě. Timo koutkem oka zahlédl, jak se Pulpo napřímil a hodil granát.

Timo cítil, jak v něm roste divoké uspokojení. Tohle byl jeho první boj. Nikdy by nevěřil, že je to tak snadné.

Létal nad Tefrody jako jestřáb nad kuřaty. V ostré zatáčce otočil kluzák ke zbývajícím pěti budovám a zrychlil až téměř k hranici rychlosti zvuku.

Když byli uprostřed přistávací plochy, z jedné z protějších budov vyšlehl výstřel. Timo zvedl kluzák a energetické paprsky je minuly. Oba seržanti zahájili palbu. Výkyvy kluzáku a jeho úhybné manévry byly všechno jiné jen ne vhodné ke střelbě na cíl, ale Pulpo i Warren obdivuhodně předvíдали pohyby stroje a téměř okamžitě na ně reagovali.

Timo nijak nesnížil rychlost a nyní se hnál nad východním okrajem přistávací plochy. Na jejím konci se div nedotkl vrcholů stromů, zvedl kluzák do výšky, otočil jej a nalétl na čtvrtou budovu. S jejím zničením obránce opustila odvaha. Nikdo už nestřílel a Tefrodi s prázdnými rukama vybíhali ven.

Timo přistál na okraji plochy. Skupina pěti Tefrodů postávala nerozhodně opodál.

„Pulpo, jděte k nim a vyslechněte je!" nařídil Timo.

Pulpo popadl jednu těžkou zbraň a vystoupil. Timo zatím zavolal HE-LIPON. Základna padla a s ní i zákaz rádiového spojení. K vysílači přišel osobně Tsun Muno a Timo viděl, jak se spokojeně usmívá. Slíbil, že HELI-PON bude na místě během půl hodiny.

Pulpo se vrátil. „Jsou úplně vedle. Nás tady nečekali."

„K čemu slouží tato základna?" zeptal se Timo. „Nemají tu v dohledné době přistát tefrodské lodě?"

„To odmítají říct, pane. Nechtěl jsem být příliš hrubý a v diplomatických metodách výslechu se nevyznám."

„Podíval jste se aspoň po zbraních?" zeptal se Timo.

„Ano, pane. Žádné nemají."

„Dobrá. Vraťte se k nim a dejte jim na vědomí, aby se okamžitě odebrali k východnímu okraji přistávací plochy."

„Ale pane, to je víc jak čtyřicet kilometrů!"

„Já vím. Jakmile tu bude HELIPON, dojedeme si pro ně. Zatím je chci mít na očích a trocha pohybu jim

neuškodí."

Pulpo se vrátil k Tefrodům a Timo viděl, že jejich mluvčí učinil několik protestních gest. Pulpo jej uklidnil a Tefrodi se svěšenými hlavami vykročili. Timo nevěděl proč, ale najednou měl pocit, že hrají komedii. Žádný Tefrod se nikdy nevzdal tak snadno jako těchto pět. Alespoň tak mu to vždycky říkali. Na druhou stranu bylo těžké představit si, co by měli dělat jiného.

Timo předal řízení kluzáku Warrenovi, který vystoupil do výšky padesáti metrů a zrychlil na šest set kilometrů v hodině. Vítr hvízdal průzory v kupoli a Timo si uvědomil jeho zvuk teprve teď, i když při útoku letěl dvakrát tak rychle.

K návratu na západní okraj přistávací plochy měl určitý důvod. Budovy, které obklopovaly obrovskou plochu, byly až na jedinou výjimku překvapivě malé. Vypadaly skoro jako strážní budky, které mají jen jediný účel - střežení vzdušného prostoru v okolí základny. Bylo nepředstavitelné, že by základna sestávala pouze z přistávací plochy a několika strážních stanovišť. Kde je sklad náhradních dílů a kde jsou přístroje, bez kterých se loděnice neobejde? Kde jsou zařízení, která přemísťují lodě o průměru několika set metrů? Timo byl přesvědčený, že je tu tajemství, které mu zatím zůstává skryto. Domníval se, že to, co hledá, bude nejspíš pod zemí. Pokud byla jeho domněnka správná, musely tu být nákladní výtahy, které spojují vnější plochu s podzemními prostory. Pátrat na hladké přistávací ploše bylo zbytečné. Umění maskovat a skrývat před nepovolaným to, co nechci stavět na odiv, je to první, čemu se učí inteligentní bytosti.

Ale výtahy musí být obsluhovány. Někde jsou řídicí pulty a přístrojové desky a jediná větší budova stála právě na západní straně přístavu. Timo nyní doufal, že ji granát příliš nepoškodil.

O tři minuty později se jeho naděje vyplnila. Už ze vzdálenosti deseti kilometrů bylo vidět, že obvodové zdi stojí a škody uvnitř nemohou být velké.

Přistáli deset metrů od začernalé východní zdi. Všude bylo naprosté ticho a údolím vál slabý vítr. Tefrodi byli tak daleko, že je nebylo vidět.

Timo se otočil k ruině. Zblízka vypadala tajemně a hrozivě a zevnitř nevycházel žádný zvuk.

„Zůstaňte tady!“ řekl Timo oběma

seržantům. „Půjdu dovnitř a trochu se tam porozhlédnu.“

Zatím neřekl, co tam hledá. Warren a Pulpo to buď věděli, nebo byli typem vojáků, kteří plní rozkazy a na nic se neptají.

Uvnitř byla skoro tma a bylo tam cítit kouř a ozón. Timo se nacházel v malé místnosti téměř bez nábytku. Proti oknu byly dveře, vedoucí do sousední místnosti. Timo měl sto chutí zavolat jednoho ze seržantů, ale bál se, aby se nezesměšnil.

Rozhodně vykročil a pod nohama mu zaskřípěla suť. V pravé ruce držel zbraň, v levé svítilnu. Jakmile posvítíl do tmy, viděl, že nalezl, co hledal.

Místnost byla větší, než by se dalo usuzovat z vnějších rozměrů budovy a její silné stěny neutralizovaly účinek granátů i energetických střel. Jediné škody způsobil žhavý vzduch. I postava, která ležela zkroucená před řadou ovládacích pultů, byla zjevně obětí horké vlny.

Timo se jí obezřetně vyhnul a přistoupil k přístrojové desce, jejíž funkce byly jasné. Rozdíly v myšlení dvou vzdálených civilizací nebyly nijak velké v okamžiku, kdy obě rasy dosáhly stejného stádia rozvoje vědy a techniky - alespoň ne pokud jde o technologii.

Kontrolky nesvítily, ale Timo si byl jistý, že generátor je v provozu. Jakmile pootočil jednou páčkou, slabé bzučení, které si předtím ani neuvědomoval, zesílilo. Timo vrátil páčku do původní polohy a přešel k dalšímu pultu.

Na přístroji byl nápis v tefrodském písmu: MAN.

Timo šel dál. Zachytil rukávem o okraj pultu, a jak mu lampa vypadla z ruky, ohromná místnost se opět ponořila do tmy.

A v té tmě zazněl pravidelný skřípavý zvuk, asi jako pomalé kroky.

Timo se chvíli nedokázal pohnout. Pak se prudce sehnul pro baterku, a jak byl skloněný mezi řídicími pulty, v místnosti se náhle rozsvítilo.

Timo se prudce napřímil. Zdroj světla byl těsně vedle něj. Hleděl do modrobílé koule, která zářila s oslepujícím jasnem. Instinktivně zvedl ruce a zakryl si oči. Zároveň se zapotácel, jako by jej světlo vyvedlo z rovnováhy.

„Můžete dát ty ruce dolů,“ zaznělo klidně v tefrodě.

Timo mžoural mezi roztaženými prsty. Nejdřív viděl jen barevná kola a jiskřičky, ale to byla jen opožděná reakce podrážděné sítnice. Když si oči zvykly, uviděl za pultem postavu. Cizinec měl v ruce reflektor, který byl nyní namířený do stropu a stejnoměrně osvětloval místnost.

Tefrod byl podle pozemských měřítek mladý, měl typickou sametově hnědou pleť a stejné oblečení jako Tefrodi, jdoucí přes přistávací plochu.

„Doufám, že chápete situaci tak, jak je,“ promluvil. „Zbraň jste upustil, jste v mě moci a já očekávám, že splníte mou výzvu.“

Timo neodpověděl.

„Ano, já vím, že venku čekají dva vaši lidé,“ pokračoval Tefrod. „Ale dříve než by vám mohli pomoci, byl byste

mrtvých. Je mi líto, že vám působím takové nepříjemnosti, ale jsem v situaci, kdy jsem nucen využít výhody." Timo si připadal jako na divadle. „Proboha, přece se nebudete omlouvat!" zvolal. „Chápu, že..." „Dobrá. Pomůžete mi zajmout kapitána lodi a vyšší důstojníky."

„Aha. A jak to chcete udělat?"

„To přenechám vám," odpověděl Tefrod. „Vám musí stačit informace, že celá základna je podminovaná a že jsem ochoten bez jakéhokoliv ohledu na svou osobu vyhodit celé údolí do povětří, pokud se mi vaše chování bude zdát jen trochu podezřelé."

Timo věděl, že to myslí vážně. Pochopil, že před ním stojí duplikant, jedna z oněch uměle stvořených bytostí, které plní rozkazy Mistrů ostrovů do posledního písmene. Bylo mu jasné, že má jen jedinou a nepatrnou jiskřičku naděje, pokud Warren a Pulpo vytuší, co se děje.

„HELIPON nepřistane v blízkosti této budovy," řekl Timo duplikantovi. „Nebude snadné mít mě na očích." Mluvil rychle a nepřesvědčivě a sám to cítil.

Duplikant se usmál. „Uděláme to tak, aby se nic nemohlo pokazit. Vy teď půjdete ven, nasednete do kluzáku, budete kroužit, prohlížet si okolí... Dvacet minut od okamžiku, kdy loď dosedne, sem přivedete kapitána a nejméně dva důstojníky."

Samozřejmě neřekl „dvacet minut", ale použil tefrodské slovo, které znamenalo stejný časový úsek.

„Pokud překročíte stanovenou lhůtu, následky přičtete sobě."

„Okamžik," řekl rychle Timo. „Chcete říct, že..."

„Vím, na co myslíte. Máte v úmyslu nasednout do kluzáku a varovat loď. V tom případě zničím základnu."

Usmíval se jako člověk, který předem prohlédne jakýkoliv protivníkův trik a dělá mu radost předvádět své vědomosti. „Nevím přesně, jakou hru hrajete, ale něco chápu. HELIPON se ne-zřítíl. Pád jste jen předstírali, abyste odlákali posádku základny. To se vám podařilo.

Ale jistě jste sem nepřišli proto, že by se vám rudé slunce a jeho jediná planeta nějak zvlášť líbily. Vaše loď se vynořila náhle a z ničeho, to znamená z lineárního prostoru. Vaše loď je jistě poškozená a bez opravy není schopná dalšího letu. Pokud nedojde k opravě, musíte tu zůstat. Když tu zůstanete, padnete do rukou Mistrů ostrovů."

Mluvil se starostí v hlase, ale bez vnitřního zaujetí. Timo obdivoval jeho schopnost vyvodit z tak mála informací správný závěr, který do nejmenších podrobností odpovídal pravdě.

„Všechny náhradní díly, které potřebujete," pokračoval duplikant, „se nacházejí v podzemních skladištích. Jakmile odpálím nálož, nic z nich nezbyde."

„To není pravda," řekl Timo.

Duplikant učinil odmítavé gesto, při kterém se kužel světla smekl po stropě. Timo měl dojem, že nahoře se něco pohnulo, ale protože si nebyl jistý, musel ještě udržovat hovor.

„Ukažte mi sklady, a já vám slíbím..."

Duplikant se opět usmál. „Chcete získat čas. Chápu vás, ale teď půjdete ven a řeknete svým společníkům cokoliv, co..."

„To nebude třeba!" zazněl hlas, při kterém samotnému Timovi tuhle krev v žilách.

Duplikant ztuhl a s otevřenými ústy naslouchal dunění tajemného hlasu shůry. Probíral se pomalu, jako z narkózy.

„Ani hnout!" varoval jej hlas. „Odhodte zbraň!"

Duplikant poslechl. Malá, neškodně vyhlížející zbraň dopadla na zem a Timo ji sledoval očima. Když zase vzhlédl, duplikant byl úplně jiný. Timo si toho okamžitě všiml, i když by nedokázal říct, v čem změna spočívá. Duplikant měl nepřírozeně velké oči a díval se nepřítomně někam do dálky. Úzká, inteligentní tvář s arogantním úsměvem náhle odrážela výraz bezmoci. Pak Timo pochopil. Začala meta-morfóza a změny se jevily v obličeji. Timovi to připadalo jako zlý sen. Viděl jen duplikantův obličej, jeho ohromné oči, jak mu ustupovala pokožka, ovál úst bez rtů a vystupující lícní kosti.

Duplikant se zapotácel a nepřírozeně tiše se zhroutil na zem.

Timo se probral ze zlého snu v okamžiku, kdy Pulpo Rimak seskočil na zem. ve stropě byl otvor, kterého si Timo předtím nevšiml.

„Hned nás napadlo, že tady něco ne-štymuje," prohlásil klidně Pulpo. „Br, ten chlap ale vypadá... To je duplikant, co?"

„Ano," odpověděl unaveně Timo.

„To jsem si mohl myslet. Oni mají v mozku aktivátor, který je zničí, jakmile je jejich postavení bezvýhodné. Už jsem pár těch chudáků viděl, ale žádný nevypadal tak, jako tenhle..."

Warren prošel napůl vyvrácenými dveřmi, ale než stačil cokoliv říct, Timo se rozběhl.

„Pojďte za mnou!" zavolal na oba seržanty, skočil do kluzáku a okamžitě nastartoval. Kluzák vystřelil do výšky, v ostré zatáčce zamířil k východnímu okraji přistávací plochy a po chvíli už viděli skupinu nehybných těl. Všichni byli mrtví. Vypadali, jako by zemřeli v mukách, před nekonečně dávnými časy a slunce je zcela vysušilo.

Timo pochopil, že někde existuje mechanismus, který zachytil, že něco není v pořádku, zareagoval s neúplatnou

logikou stroje a nechal explodovat přijímače vzruchů v mozku duplikantů.

Timo se zmocnil soucit s bezbrannými duplikanty a zároveň vztek na ty, kteří rozhodují o bytí a nebytí druhých jen podle toho, jak to vyhovuje jejich účelu.

4.

HELIPON přistál o několik minut později. Tsin Muno řekl Timovi, že k místu domnělé katastrofy vyjela čtyři vozidla. Z výrazu v jeho obličeji Timo pochopil, že Tefrodi zemřeli ve stejném okamžiku, jako duplikanti na základně.

Timo byl toho názoru, že činnost je nejlepším lékem na sklíčenost, která se jej zmocnila po smrti duplikantů. Po hlavě se vrhl do první práce, která se nabízela. Byl v čele skupiny, prohledávající skladiště pod přistávací plochou. Munovi specialisté nemohli najít žádné nálože, kterými hrozil duplikant, ale dokud nebudou zneškodněny, bude pobyt na základně rizikem. Timo vedl jednu z pátracích skupin. Zjistil, že podzemní prostory jsou rozdělené do tří podlaží v hloubce dvě stě, dvě stě padesát a tři sta metrů. Timova skupina prohledávala nejnižší podlaží. Několik hodin procházeli nekonečnými chodbami, prohledávali desítky skladišť všech velikostí a konečně narazili na ohromnou halu se součástkami, které potřebovali.

Do haly okamžitě sestoupila skupina specialistů. Tefrodské projektory neodpovídaly do všech detailů projektorům pozemské konstrukce a nedaly se okamžitě namontovat místo, porouchaných, ale odborníci byli optimističtí. Po půlhodinové poradě vzkázali Tsinu Munovi, že úprava projektorů nepotrvá déle než dvacet hodin.

Timo a jeho lidé nyní hledali na vlastní pěst. Timo si nebyl jistý, co vlastně hledá, ale cítil nepokoj, který jej poháněl. Říkal si, že v podzemí mohou být další velice důležité věci, které souvisejí s jejich návratem do systému Ztracených.

Jeho lidé našli místnost plnou mik-rofilmů, které si Timo nechal donést nahoru. Nevěděl, jestli jsou důležité nebo jestli jde jen o zábavné pořady pro ukrácení volného času.

Kromě toho nechal na palubu donést řadu přístrojů. Věděl, že technologie Tefrodů - v podstatě Mistrů ostrovů - je pozemským vědcům známá jen obrysové; podrobnější informace zatím nebyly. Ale i tohle byla jen záminka. Timo ve skutečnosti nechtěl nečinně vysedávat na palubě HELIPONU a zůstat sám se svými myšlenkami: Pak přišla chvíle, kdy Tsin Muno nařídil návrat na palubu. Náhradní součástky byly naloženy a oprava proběhne až za letu. Nebylo možné podceňovat nebezpečí, že se na obzoru najednou objeví tefrodské loď.

Timo šel do kabiny, kterou sdílel s dalšími třemi poručíky.

Ležel už několik hodin a spánek nepřicházel. Pokoušel se přijít na důvod svého neklidu, ale nepodařilo se mu to. Jako by z planety Solo vyzařovalo nebezpečí, které ochromovalo jeho podvědomí. Pokoušel se vysvětlit si tyto pocity jen jako reakci na nepřirozenou smrt duplikantů, již byl očitým svědkem. Ale ani logická argumentace jej nezbavila pocitu strachu.

Konečně usnul tím druhem spánku, ve kterém je v klidu jen tělo a myšlenky běží dál.

O pět hodin později byl HELIPON opět na cestě. Přestavba projektorů skončila dřív, než odborníci předpověděli, staré projektory byly hozeny přes palubu a nahrazeny novými. Loď bez problémů přešla do lineárního prostoru. Timo se ptal, co se stalo s jeho kořistí a byl zklamán. Nikdo zatím neměl čas, aby se o ni staral. Pár zvědavců, kteří neměli co na práci, si prohlíželo mikrofilmy. Timo byl zklamáný, protože právě od filmů čekal, že by mohly pomoci odhalit tajemství Sola.

Jeho myšlenky se stále vracely k osamělé planetě. Uvědomil si, že základna byla svou rozlohou a zařízením navzdory malé posádce, největší základnou jakou kdy viděl, s výjimkou Gleamu. Tefrodi patrně počítali s velkými ztrátami v bojích v mlhovině Andro-Beta, a proto ji tak dokonale vybavili.

Ale ať tomu bylo jakkoliv, pro HE-LIPON se stala záchranou. Timo si uvědomil, že projektory vysadily právě v nejpříhodnějším čase. Loď se vynořila z lineárního prostoru tak těsně u Sola, jako kdyby tam ta planeta byla schválně jen kvůli HELIPONU.

Představa, že nějaká neznámá síla přistrčila Solo do cesty HELIPONU tak, že ji nemohl minout, Timo přímo fascinovala a trvalo dlouho, než u něj nabyl vrchu zdravý rozum. Nikdo nemohl posunovat sluncem a nikdo nemohl vědět, kde se HELIPON vynoří z lineárního prostoru.

Solo mu prostě lezlo na nervy. Musel proti tomu něco podniknout a tak se opět vrhl do práce. Ohlásil se u kapitána, byl poslán do služby a počítal si hypotetické kurzy.

Když se HELIPON na konci své cesty vynořil z lineárního prostoru a zamířil k dvoj slunci, nabízel systém Ztracených obvyklý pohled. Prstenec asteroidů a drobnějších vesmírných trosk obklopoval dvojhvězdu jako

halo. Tsin Muno dovedl loď až do obvyklé vzdálenosti od základny na planetoidu Kalif a navedl ji na dráhu, po které současně s asteroidy obíhal dvojslunce. On sám v doprovodu dvou důstojníků odletěl ve vesmírném kluzáku podat hlášení. HELIPON byl mezitím svěřen do opravy a práce probíhaly v horečném chvatu, jako by loď měla během několika hodin odstartovat. Timo Benz se dověděl, že v systému Ztracených je stále ještě sto padesát plavidel strážní flotily, všechny ostatní lodě už byly odeslány. Jevy nestability transmiteru nabíraly na intenzitě a intervaly mezi nimi se zkracovaly. Během dvaceti hodin byla přeprava možná nanejvýš dvě až tři hodiny, ale za pomoci automatických sond se stále ještě dařilo pokračovat v přepravě.

V systému Ztracených se nyní nalézalo celkem padesát tisíc mužů. Jejich úkolem bylo počkat na Perryho Rhodana, který měl dorazit se svou tisícovkou multiplavidel. Svazek bude po krátké kontrole odeslán transmiterem a po něm mělo následovat sto padesát hlídkových lodí. Na místě zůstane vyklizená a opuštěná základna, první a současně poslední lidský milník na cestě do Andromedy.

Tricet hodin uplynulo. Mužstvo HELIPONU vyspávalo a odpočívalo po útrapách posledních týdnů. Tsin Muno se vrátil z Kalifa s Jobovou zvěstí, že transmiter je použitelný už jen dvě hodiny z dvaceti. Jeho rozpadání pokračuje se znepokojivou rychlostí a není jisté, jestli Perry Rhodan se svými tisíci loděmi bude odeslán na Kahalo. Nálada na základně byla napjatá, ale přesto plná naděje.

Tsin Muno obdržel nabídku nechat se přepravit, ale odmítl ji. Na palubě HELIPONU byli s jeho jednáním srozuměni. Jestliže tu bylo padesát tisíc mužů, kteří čekat museli, oni přece nemohou utéci.

Timo Benz se v myšlenkách obíral planetou Solo. Když byl od ní vzdálen prostorově i časově, vrátil se mu obvyklý klid a byl schopen logicky uvažovat. Obdržel povolení použít palubní počítač a položit mu několik otázek. Protože se v tom sám moc nevyznal, požádal o asistenci důstojníka z vědec-ko-technického týmu, který naprogramoval jeho dotazy.

Experiment, do kterého Timo vložil tolik naděje, skončil neúspěšně. Počítač nebyl schopen dojít k závěru na základě tak nepatrných vstupních dat.

Něco konkrétního se dověděl jen v jednom jediném bodě. Pravděpodobnost, že by loď, která v libovolném směru opustí mlhovinu Andro-Beta a v libovolné vzdálenosti od okraje mlhoviny se vrátí do einsteinovského univerza, narazila na planetu Solo, byla tak malá, že s uskutečněním události - v tomto případě s náhodným objevem planety Solo - nelze počítat a pokud k němu přesto dojde, pak mezi vynořením lodě a planety na téměř místě musí existovat příčinný vztah.

Timo si uvědomil, že počítač místo aby zodpověděl jeho otázky mu naopak položil další. Jaká byla například příčina, díky které HELIPON objevil Solo?

Timo Benz měl službu na velitelském stanovišti. Přesně jako tehdy, kdy z prostoru mezi oběma slunci prošlehl zelený paprsek, se zamyšleně díval na shluk svítících bodů na obrazovce. V ohromné, slabě osvětlené hale si připadal jako někdo, kdo za chladné noci vykročí z domu, rád by se vrátil dovnitř, ale hrdost mu nedovolí přiznat, že je mu zima. Rozdíl byl jedině v tom, že Timo neměl žádné „uvnitř“, kam by se uchýlil.

Velitelské stanoviště působilo ve své opuštěnosti přímo strašidelně, křesla a řídicí pulty jako pozůstatky z dávných dob a přístroje jako přízraky. Timo se otrásl.

Vymýšlel pod jakou záminkou by měl zavolat stanici na Kalifu, aby aspoň s někým promluvil. Konečně ho napadlo, že by mohl požádat o srovnání času. Věděl, že to je nesmysl, že ho stejně prohlédnou, ale bylo mu to jedno. Jen když někoho uvidí!

Ještě než se dotkl chladné, světle šedé plastové rukojeti, do které byl zapuštěn mikrofon, obrazovka se rozsvítila a z mikrofону zazněl hlas:

„Centrála Kalif všem jednotkám.

V bezprostřední blízkosti základny se materializoval svaz vesmírných plavidel. Je možné, že se jedná o jednotky Osmé flotily, ale dosud nebylo navázáno rádiové spojení. Velitelům jednotek a oddílů - od tohoto okamžiku poplachová pohotovost prvního stupně!"

Timo nevěděl proč, ale pocítil obrovské ulehčení. Neměl k němu nejmenší důvod. S pravděpodobností sto ku jedné se dalo předpokládat, že neznámé lodě nepatří k Osmé flotile, ale on sám byl aspoň vytržen ze své samoty. Ještě než obrazovka pohasla, položil dlaň na tlačítko. Sirény zavyly a dlouhý nepřerušovaný tón oznamoval poplach prvního stupně.

Obří loď se probrala k životu s neuvěřitelnou rychlostí. Podlaha se začala chvět, příčky se s krátkým zasvištěním rozjížděly, v místnostech zněly povely, přístroje se rozbzučely a jejich stupnice se rozsvítily.

Uprostřed horečné činnosti přišla další zpráva. Obličej důstojníka se tentokrát objevil ve výseku na panoramatické obrazovce.

„Plavidla, která se právě materializovala, nejsou jednotky Osmé flotily. Všem kapitánům: Zaujměte palebné postavení. Postupujte podle předem stanoveného plánu!"

Obličej zmizel a na několik okamžiků se na můstku rozhostilo ticho. Jen přístroje tiše bzučely a relé slabě

cvakala.

Timo cítil, že mu hlavou letí myš-

lenky, aniž by je dokázal vůlí ovládat. Bylo naprosto nemožné, aby Tefrodi zvládli obrovskou vzdálenost Andromedy od systému Ztracených bez pomoci transmiteru.

Bylo to nemožné a přece byli zde.

Předem stanovený plán, o kterém se zmiňoval důstojník, počítal s šesti tisíci plavidly strážní flotily. V okolí základny se ale nyní nalézalo jedno sto padesát lodí a bylo absurdní posílat je do boje podle plánu, který počítal se čtyřicetinasobnou vojenskou silou.

HELIPON neměl v tomto plánu žádné místo. Nepatřil ke strážní flotile a jeho kapitán mohl jednat podle svého uvážení. Tsin Muno stál u svého ovládacího pultu a v ruce držel mikrofon.

„Slyšeli jste to!“ zazněl jeho hlas. „Všichni muži ke zbraním! Zaměřovači, prosím o přesné údaje.“

V reproduktorech cvaklo. „Odstup jedenáct, pane. Velmi semknutý roj. Asi patnáct tisíc lodí. Rychlost - devadesát procent rychlosti světla.“ Pak se najednou klidný a střízlivý hlas zajíkl vzrušením. „Letí přímo na nás, pane!“

„Půjdeme jim naproti,“ rozhodl Tsin Muno. „Jedině tím, že je zmateme, získáme šanci uniknout. Naším cílem je Gleam. Osmá flotila musí být varována.“

Obří loď se dala pomalu do pohybu. Pohon byl kvůli opravám odstaven a bude trvat nejméně půl hodiny, než motory začnou pracovat i jen na zlomek svého výkonu. Timo horečně počítal. Vzdálenost jedenáct astronomických jednotek, rychlost devadesát procent rychlosti světla. Za osmdesát minut Tefrodi proletí kolem dvojslunce a zahájí palbu.

Jejich postavení bylo beznadějně. Timo pomalu začínal chápat a poznání jej naplnilo podivnou prázdnotou. Sto padesát lodí a jediná pozemní základna proti patnácti tisícům nepřátelských plavidel. Za dvě hodiny nebude v systému Ztracených jediná loď pozemského původu.

Připoutal se do křesla. Věděl, že jeho služeb nebude třeba, protože kurz ke Gleamu byl v paměti palubního počítače. Dumal nad tím, jak se sem Tefrodi dostali, a najednou naprosto jasně pochopil něco, co už dávno tušil.

Tefrodi nějakým způsobem odhalili možnost, jak zdolávat vzdálenosti statisíců světelných let bez transmiteru.

Věděli o pozemské základně v systému Ztracených a bylo pochopitelné, že usilovali o zničení této důležité základny. Sílu nepřátelské flotily neznali. Aby měli jistotu, museli vést útok s pokud možno co největším svazkem. Při každém letu na dlouhé vzdálenosti dochází ke ztrátám a je nutné udržet jejich počet na nejnižší možné míře. Lodě, které utrpí škodu a nedokázaly by držet krok, musí mít možnost opravy. Bez toho by byly ztraceny, vždyť všude kolem se pohybují Maahkové a Pozemšťané.

Timo nevěděl, kolik stanic je na cestě z Andromedy k Ruinovému transmiteru, ale Solo byla jednou z nich. Příčinný vztah mezi dvěma událostmi, které podle počítače nemohly nastat současně pouhou náhodou, byl nalezen.

Solo leželo na cestě z Andromedy k Brokovému systému. HELIPON na planetu narazil proto, že letěl stejnou cestou. Po dobu tří týdnů planetu mnohokrát minul - v lineárním prostoru. Během posledního letu vysadily projektory. Jedinou náhodou bylo, že vysadily v pravou chvíli.

Vzdálenost mezi HELIPONEM a nepřátelským svazkem se zmenšovala závratnou rychlostí. Dvojslunce už bylo jen nevýraznou načervenalou skvrnou v zářovém sektoru panoramatické obrazovky a z hypervysílače zaznívaly útržky hovorů mezi jednotlivými loděmi strážní flotily. Timo se hluboce obdivoval mužům, kteří se tam chystali k boji - a k jisté smrti.

On sám se bál. Jeho strach byl podivný pocit, který by nedokázal pojmenovat. Asi jako by hrůza ochromila jeho vědomí tak, že sotva vnímal, co se děje kolem něj. Zíral na obrazovku, na které se objevily první body tefrodských lodí, a nechápal, co vidí.

Tsin Muno vydal nějaké povely, ale Timo slyšel jen hlasy a jejich smysl nechápal. Viděl, jak se jeden z bodů, který představoval tefrodskou loď, najednou rozzářil a zvětšil v mlhavý obláček. Pochopil, že HELIPON zahájil palbu. Tsin Muno započal s manévrem na oklamání protivníka.

Najednou se obrazovkou mihl barevný záblesk, který na okamžik zastínil černý prázdného prostoru. Kdesi v hloubi lodi zavly mohutné agregáty. Pak se na obrazovku vrátil obvyklý obraz a HELIPON se slabě otfásl. Jako pes, když vyleze z vody, pomyslel si Timo.

Loď přestála první zásah. Ochranný štít jej absorboval. Ale to byl teprve začátek a palba ještě nebyla soustředěná.

Další tefrodská loď zazářila nazelenalým světlem a rozplynula se v mlhavém obláčku. Timo cítil, jak jeho strnulost mizí. Bitva začala a během několika vteřin se může...

Mústkem projel blesk a vzduch byl okamžitě naplněn kouřem. Timo uvolnil bezpečnostní pásy, zaklapl přilbu a vstal. Úplně mechanicky, aniž mu to někdo nařídil, šel hledat zraněné, kterým by mohl poskytnout pomoc.

HELIPON obdržel zásah, po kterém se ochranný štít zhroutil. Jestli dočasně nebo trvale, to se mělo teprve ukázat.

Dým zmizel, klimatizace ještě fungovala. Timo zaslechl přes reproduktor v přilbě hlas Tsin Muna: „Všichni muži na svá místa! Budeme bojovat!”

Poslechl rozkaz jako robot a otočil

se, ale najednou jej jakási síla srazila na zem a hned nato vymrštila kamsi vzhůru. Místnost se opět naplnila dýmem a z reproduktoru znělo typické praskání požáru.

Bezprostřední ohrožení dodalo Timo-vi sílu. Poprvé od okamžiku, kdy se objevily tefrodské lodě, věděl, co chce. Postupoval našedlým dýmem a cítil, jak jde vzhůru. Antigrav patrně nefungoval a umělé těžiště se posunulo.

„Jednotlivá oddělení - hlaste se!” říkal Tsin Muno do mikrofonu. „Nevzdáme se. Chci vědět, jestli jsme schopni lineárního letu.”

Tima najednou něco napadlo. Nejedná myšlenka, ale celý plán. Bylo mu, jako by jej chtěl uskutečnit nějaký cizinec, nezávisle na jeho vlastní vůli.

Tsin Muno měl v úmyslu varovat Perryho Rhodana a zbytky Osmé flotily na Gleamu, aby nepadli do rukou Tefrodů. To bylo důležité. Nikdo si nedovedl představit, jak by se odvíjely dějiny Solárního impéria, kdyby se protivníkovi podařilo zabít Velkého administrátora.

Ale byla tu ještě druhá stránka věci. Gleam byl jen jedním ze zranitelných bodů, druhým bylo Kahalo. Nedalo se očekávat, že generál Razta stačí vyslat automatickou sondu se zvěstí o tefrod-ském útoku. Kdyby systém Ztracených padl, Tefrodům by nic nebránilo použít transmitter k průniku do Mléčné dráhy. Stačilo jim jen počkat, až bude cesta stabilní.

Kahalo nebylo připraveno. Reginald Bull měl v centrální oblasti galaxie k dispozici dvě flotily o síle dvou tisíc plavidel, ty ale byly rozptýlené v malých svazech. Než by se daly dohromady, Tefrodi by Kahalo dobyli.

Kahalo musí být varováno. Tato myšlenka se usadila hluboko v podvědomí Tima Benze. Statečně bojoval se svahem, ve který se proměnila podlaha můstku. Dvakrát se sklouzl zpátky o drahocenný metr, který právě vyšplhal, a když konečně dorazil k otevřené příčce, byl u konce se silami.

Venku byl kouř řidší a bylo vidět na několik metrů. Tři muži opravovali rozvodnou desku, poškozenou explozí. Timo se k nim dopotácel a otočil k sobě jednoho z nich.

„Warrene... Pulpo!” zvolal, ale jeho hlas zanikal v pekelném rachotu explozí, které následovaly jedna za druhou. Chodba se najednou prudce nachýlila, Timo byl vržen ke stěně a klouzal podél ní dolů. Kouř zhoustl. Kdosi se naklonil k Timovi a poručík rozeznal zpocený obličej Pulpa Rimaka.

„Pulpo!” vypravil ze sebe Timo Benz, „kde je Warren? Potřebuju vás oba!”

„Zde, pane!”

Warren Levier se objevil, jako by se materializoval z ničeho. Za ním bylo vidět světlo, pronikající z prostoru hnacího ústrojí, kde se pracovalo na opravách.

„Musíme na Kahalo!” řekl rychle

Timo Benz. „Vezmeme si trojmístnou stíhačku a vyrazíme!”

Pulpo a Warren neřekli nic. Dívali se na něj, klidně a vážně, Warren se smutkem v tváři.

„Já vím, že naše vyhlídky jsou mizivé,” mluvil dál Timo Benz, „ale na Kahalu musejí být varováni. Rychle, nesmíme ztratit ani vteřinu! Potřebujeme odstartovat než se HELIPON dostane do lineárního prostoru.”

Nebo než exploduje, dodal v duchu a zamířil do chodby, která vedla k malému hangáru. Warren a Pulpo jej následovali bez jediného slova a Timo jim byl za to vděčný. Mohli mu položit spoustu nepříjemných otázek, například kdo mu nařídil let na Kahalo. V podstatě šlo o sebevražednou akci a oba měli právo vědět, proč mají nastavovat krk.

Jak sestupovali do nižších podlaží lodě, kouř houstl a chodby byly prázdné. Muži, kteří měli službu v hangáru, odešli posílit obsluhu děl, takže si Timo musel zařídit všechno sám.

V hangáru bylo pět třímístných stíhaček, štíhlých plavidel s tvarem balistické střely a krátkými křídly. Pulpo a Warren uvolnili jednu z držáků, zatímco Timo zkoušel, jestli funguje automatické otevírání příček. Všechno bylo v pořádku. Hangár měl vlastní zdroj energie a agregáty byly v provozu.

Stíhačka sklouzla na rampu, vedoucí k přetlakové komoře. Timo se vyhoupl do pilotní kabiny a ve chvíli, kdy se chtěl posadit do pilotního křesla, mu Pulpo položil ruku na rameno.

„Dovolte, pane, já s tím mám mnohem větší zkušenosti.”

„A to je to jediné, co nám může zachránit krk,” dodal Warren.

Timo se zmohl na jediné: „Máte pravdu.”

Pulpo už bez dalších řečí sklouzl na pilotní křeslo a připoutal se. Timo a Warren seděli na sedačkách vedle sebe, těsně za ním. U Timova místa byl malý pultík, ze kterého se obsluhovaly dezintegrátory středního kalibru a jedno těžké termodělo. Připadalo mu to jako výsměch. Dezintegrátory a termozbraně nemají proti ochranným štítům tefrodských lodí větší šanci než šíp proti ocelovému plátu. Vedle Warrenova byl ovladač hypervysílačky - a ani ta jim nemohla nijak pomoci. Tu použijí až v okamžiku, kdy budou mít nejnebezpečnější část podniku za sebou - a na to se Timo ani neodvážil pomyslet.

Pulpo uvedl stíhačku do pohybu. Postupování příčkami a přetlakovou komorou se všemi zastaveními připadalo

Timovi jako nekonečně dlouhé a nudné divadelní představení. Přál si jediné - aby to už skončilo. Konečně se poslední příčka rozjela. Pulpo vyvedl stíhačku ze zákrytu ohromné lodě a ve tmě prázdného prostoru se objevila načervenalá skvrna dvojslunce.

Timo se v duchu ptal, jestli Tsin Muno zpozoroval jejich start. Když si ale vzpomněl na kouř na můstku, nakloněnou podlahu a výkřiky zraněných, nepovažoval to za pravděpodobné.

Stíhačka nabírala rychlost. Načervenalá skvrna se změnila na dva jasně viditelné svítící body, nejprve žluté, pak zelené a konečně modré, jak stroj překonával fáze rychlosti.

Timo se naklonil a pohlédl dopředu na obrazovku zaměřovače. Pokrýval ji celý roj světla zelených bodů. Pulpo ukázal na jeden větší, téměř na okraji obrazovky. „To je HELIPON.“

Když odtáhl prst, bod zmizel. Bylo tu jen jediné vysvětlení. Lodi se na poslední chvíli podařilo proniknout do lineárního prostoru. Timo pocítil ulehčení, které ale dlouho nevydrželo. Když vzhlédl od obrazovky, vypadalo to, jako by oba fialové planoucí kotouče dvojslunce stály přímo nad přídělí stíhačky. Pulpo mířil k místu, ve kterém se plápolající okraje téměř dotýkaly. Timo si uvědomil, že jeho osud je mnohem nejistější než osud těch, kteří na palubě HELIPONU unikli do lineárního prostoru.

Nikdo nemohl říci, zda je transmitter nyní stabilní. Nebylo možné předvídat, v jakém stavu se stíhačka materializuje na Kahalu. Timo najednou zapochyboval, že jeho podnik bude mít úspěch. Jak pomůže Kahalu, jestliže se v koncentrovaném poli nad pyramidami objeví jako znetvořený kus přetaveného kovu - jako EL PASO?

Na změnu záměru bylo pozdě. HE-LIPON zmizel. Tefrodi zaútočí na systém Ztracených a není nejmenší pochyby, že jej promění ve žhnoucí peklo. Generál Razta a jeho lidé jsou ztraceni. Za těchto okolností byl pokus dorazit na Kahalo jedinou rozumnou věcí.

Obě slunce byla gigantickým fialovým peklem. Efekt časového posunu způsobil, že jevy probíhající na povrchu slunce se střídaly závratnou rychlostí. Protuberance vystřelovaly jako blesky ze žhnoucího fialového moře a poloprůhledná koróna vypadala jako mlžný závoj zmítaný bouří.

„Jdeme na to,“ řekl chraptivě Pulpo Rimak. „Na viděnou!“

Timo zavřel oči. Pocítil škubnutí, jako by stíhačka narazila na pevnou překážku, a celým jeho tělem projela palčivá bolest. Chtěl vyskočit, ale svaly jej neposlouchaly. Chtěl otevřít oči, ale neměl je.

A náhle pochopil. Transmitter nebyl stabilní.

5.

Reginald Bull si zřídil hlavní stan na Kahalu hned jak se doslechl o hrozícím zhroucení transmitterové cesty.

Z operačního prostoru Andromedy bylo zatím přepraveno téměř osmnáct tisíc lodí. Došlo k několika malformacím, ale jejich počet byl vzhledem ke zdařilým transmisím nepatrný. Zejména pro člověka, který byl zvyklý přemýšlet o počtech místo o osudech jednotlivých lidí.

V posledních dnech trávil Reginald Bull většinu dne v kontrolní budově na jižním okraji přistávací plochy, která byla rovněž jižně od bývalého smrtícího kruhu, obklopujícího šest pyramid. Nejjižnější z pyramid byla od Bullova nového hlavního stanu vzdálená pouhých padesát kilometrů. Z okna bylo vidět, jak se kolos z rudého kovu blyští na slunci a i Bullovi, který měl tento pohled denně na očích, připadala podívaná stále úchvatná. Místnost, ve které se Bull pohyboval, byla zařízená jen velmi skromně. Stál tu veliký stůl s několika vizifo-ny. Bull seděl na židli a střídavě se díval na monitory a z okna. Z posledních čtyřiaadvaceti hodin spal sotva čtyři. Spánek, který tělu nedopřál, nahrazoval povzbuzujícími medikamenty. Kromě toho pil silnou kávu v takovém množství, že se jeho pobočník - jinak zvyklý na leccos - cítil povinen upozornit na negativní účinky kofeinu. Pobočník plukovník Vince Foley, který byl se svou hubenou postavou a protáhlým obličejem typickou ukázkou toho, čemu vojáci říkají kancelářská krysa, se objevil s termoskou čerstvé kávy v okamžiku, kdy se Reginald Bull naklonil a popadl mikrofon.

Na obrazovce se objevil obličej mladého důstojníka.

„Další příjem, pane!“ hlásil ten muž. „Až dosud žádné identifikační znaky. Podle všeho nezdařená transmise.“

„Kdy dorazila poslední sonda?“ chtěl vědět Bull.

„Před půldruhou hodinou, pane.“

„A kdy byla vypuštěna poslední odtud?“

„Před deseti minutami, pane.“

„Ksaku! Razta musel vědět, že cesta není v pořádku! Proč v tom případě posílal lod?“

Obličej mladého důstojníka prozrazoval, že se necítí kompetentní k posuzování této události.

„No dobře,“ zavřel Bull. „Informujte mě, jakmile se něco dozvíte.“

Bully si nalil kávu, napil se a poznamenal: „Buď to se Razta zbláznil, nebo se stalo něco nepředvídaného. Co si o tom myslíte?“ oslovil pobočníka.

„Sdílím váš názor, pane.“

„Jak můžete vědět, co si myslím?“ vyjel podrážděně Bully.

„Generála Raztu hned tak něco nevyvede z míry. Musel mít velmi dobrý důvod, proč tu loď poslal, pane.“

Obrazovka stejného vizifonů se rozsvítila a týž důstojník promluvil vzrušeným hlasem: „Pane, ta... ta věc směřuje na Kahalo!"

Bull vstal. „Jak vypadá?" zeptal se.

„Beztvarý shluk materiálu s vysokým albedem. Směs kovu, plastu a organické hmoty. Váha zhruba pětaticet tun."

„Malá loď... Kam dopadne?" zeptal se Bull.

„To je právě to, pane... Ono se to pohybuje jako řízená loď, takže nemůžeme předvídat místo přistání. Právě probíhá brzdňý manévr. Vypadá to, jako... Jako by na palubě byli lidé."

„Nepřerušujte spojení," nařídil Bull, „a průběžně mě informujte!"

Bull přistoupil k oknu. Díval se do mléčné bílé mlhy, jako by doufal, že objekt uvidí. Mladý důstojník na obrazovce za jeho zády hlásil:

„Ta věc se nalézá ve výšce dvanáct kilometrů nad pyramidami, pane. Rychle klesá v jižním směru. Vypadá to, jako by chtěla přistát na letištní ploše."

Bull zůstal u okna a během hlášení se ani neotočil. Nejdřív dal znamení Foleyovi, aby důstojníka požádal o bližší údaje, ale najednou zvolal: „ne, není třeba! Už to vidím sám!" Pak se otočil na podpatku: „Foley, obstarajte mi vůz. Chci být na místě, až si ta věc sedne."

Foley vyběhl z místnosti. Bull zůstal u okna a sledoval podivný objekt, který byl nejdříve jen temným bodem, nyní se ale vznášel ve výšce jen několika set metrů nad přistávací plochou. Na svou poměrně malou váhu měl obrovské rozměry. Jeho tvar byl nepravidelný a podobný objektům, které se materializovaly v době nestability transmitterového pole. Loď vypadala, jako by ji nějaký hravý obr natahoval do všech stran tak, že ze silných kovových stěn zbyly jen tenké fólie, které zase pomačkal, ale natolik pečlivě, aby nikde nevznikly ostré hrany nebo zlomy.

Bull odhadoval délku objektu na tři sta metrů. Jeho tvar by se dal přibližně přirovnat k větenu a v nejširším místě mohl mít průměr asi sto metrů.

V tomto okamžiku nemohlo být pochyb, že je řízen. Z výšky přiletěl velkou rychlostí, v patřičné vzdálenosti od povrchu přibrzdl a nyní se pohyboval horizontálně.

Na jižním okraji přistávací plochy se objevily pancéřované kluzáky s posádkou po zuby ozbrojených vojáků.

Bull skočil k vizifonů a vydal rozkaz, že bez jeho výslovného svolení nesmí být zahájena palba.

Přitom mu muselo být jasné, že podstupuje nemalé riziko. Nikdo nevěděl, o co v případě neznámého objektu jde. Ostatní znetvořené předměty sice původně byly pozemskými plavidly, ale nikde nebylo psáno, že tomu tak musí být vždycky. Mohlo jít o tefrofskou bombu, která má každým okamžikem vybuchnout.

Bull tomu nevěřil. Jakmile zahlédl, že před budovu předjel Foley v lehkém kluzáku, seběhl dolů. Když nastupoval do vozidla, objekt právě přistával. Zastavil se ve vzdálenosti asi půl kilometru od jižního okraje přistá-

vací plochy a měkce dosedl, jako když k zemi klesá opadávající list. Bull s úžasem sledoval fascinující podívanou.

„Jeďte blíž, Foley!" procedil mezi zuby.

Foley už dávno věděl, že s maršálem nemá smysl diskutovat a navíc měl najednou nevysvětlitelný pocit, že ta věc je obklopena aurou mírumilovného přátelství. Sotva se kluzák dotkl země, Bull už byl venku. Foley raději zůstal uvnitř, aby v případě potřeby umožnil maršálovi rychlý únik.

Bull přistoupil k vypuklé stěně objektu. Podvědomě cítil, že se chová jako blázen, ale ta věc ho fascinovala.

Dotkl se opláštění, které se pod jeho prsty prohnulo a pokoušel se nakouknout dovnitř.

Najednou zaslechl Foleyův výkřik. Prudce se otočil a viděl, jak jeho pobočník s očima vytřeštěnými hrůzou ukazuje někam k boční stěně objektu. Když se tam podíval, ztuhl a na okamžik pochyboval o svém zdravém rozumu.

Ze stěny se vysunul válcovitý předmět, podobný paži. Nevypadal jako paže, která napsala Morseovou abecedou jméno nešťastného křižníku EL PASO, prostě to byl kovový válec, který se vysunoval jako tykadlo.

Tykadlo rostlo, směřovalo dolů a jeho pohyb se zastavil v okamžiku, kdy dosáhlo země.

Když se tvrdý umělohmotný materiál dotkl přistávací plochy, zazněl tichý, zvonivý tón. Tykadlo se na okamžik zastavilo, a pak se začalo kývat a dotýkat země. Pohyby byly promyšlené a vědomé. Bull s úžasem přihlížel, jak kov, na první pohled měkký, vyrývá do povrchu přistávací plochy rýhy.

Pak vykřikl Foley podruhé.

„Ono to píše!"

Kolem byla tma. A naprosté ticho.

ve tmě pracoval duch bytosti, která za svůj současný stav vděčila nestabilitě šestidimenzionálního transportního pole.

Ta bytost si byla vědoma své existence.

Byla si vědoma tří okruhů myšlenek, z nichž ale dva vybledly a třetí se hlásil logickým závěrem:

Jsem tady, abych splnila úkol.

To byl bod, kolem kterého se shlukoval třetí okruh myšlenek. Bytost se orientovala. Ačkoliv žila v temnotách, věděla, kde je.

Po krátkém hledání našla cíl. Pohybovala se k němu a v něm zastavila. Pak si uvědomila, že takto nemůže splnit poslání. Kdesi hluboko v podvědomí jí zůstala vzpomínka na jinou bytost, které je určeno její poselství. Tato bytost nebyla nikde v temnotách a nebylo jasné, jak s ní navázat spojení.

Ale třetí myšlenkový proud působil a zvítězil nad dvěma předešlými.

V mysli bytosti se vynořil obraz, jako by se náhle temnota prosvítla. Bytost nevěděla, proč se tak děje, ale najednou věděla, jak se cizí bytosti dorozumívají.

Existovaly dvě cesty k dorozumění. Jedna probíhala na akustické bázi, a tu bytost nemohla použít, protože neměla orgány, kterými disponují neznámé bytosti. Druhá spočívala v psaní symbolů, kterým cizinci rozumějí a přijímají je optickou cestou.

Bytost ty symboly znala. Ale opět jí chyběl orgán, kterým by tyto symboly učinila viditelnými pro cizí tvory.

Zoufale hledala východisko. Zjistila přitom, že její duševní kapacita je vyčerpaná. Rozumová energie byla téměř spotřebovaná. Cítila, jak ji myšlenky opouštějí a vzpomínky blednou.

V posledním okamžiku přišlo ulehčení. Bytost měla tělo, které se nalézalo pod vlivem jejího rozumu. Bylo možné obdržet nástroj, pomocí kterého bude možné realizovat symboly, jimiž bude cizím bytostem předáno poselství.

Bytost se koncentrovala na tuto myšlenku. Cítila, jak jí vyrůstá paže a veškerou svou sílu použila k tomu, aby napsala znaky, které cizinci dokáží číst.

Uprostřed nejvyššího rozrušení ji opustilo vědomí. Přeskakovala od jedné myšlenky ke druhé, proud idejí byl ten tam. Znovu se rozprostřela temnota a bytost si přestala být vědoma sama sebe.

Tělo ještě žilo, naplněné mechanickými silami. Bytost zemřela, aniž se dověděla, jestli splnila svou úlohu.

Reginald Bull zíral na roztřesená, ale přesto čitelná písmena, která kovová paže vyrývala do povrchu kosmického přístavu. Pak se ruka zastavila a jako by jí došly síly, zůstala viset po boku znetvořené lodi.

Napsala tento text:

„Silná tefrodská flotila napadla a ničí systém Ztracených. Rhodan ještě na Gleamu. Benz. 32475...”

Za pětkou následovala jen slabá čárka, znamení, že ruka už nemá sil. Ať už ji vedl kdokoli, skončil.

Obsah sdělení urychlil návrat Reginalda Bulla k jasnému a logickému myšlení. Rázem se probudil z vytržení, do kterého jej uvrhly neuvěřitelné události.

Tefrodi zaútočili na planetární systém Ruinového transmiteru. Tato zpráva se zdála stejně pravděpodobná jako existence haldy kovu, která vyrývá písmena do letištní plochy - ale taky tu byl případ EL PASA, kde se podobným způsobem cosi pokoušelo o dorozumění s Tsinem Munem a jeho lidmi.

Věc musela být ověřena. Bull skočil

do kluzáku, který vyrazil kupředu jako vystřelený šíp. O několik vteřin později bylo vozidlo vrženo stranou tlakovou vlnou exploze. Když se maršál otočil, viděl, že z podivného objektu zbyla jen hromádka kovu, ze které stoupal oblak kouře. Z mraku se oddělily tři nepravidelné útvary, které se vzdalovaly různými směry.

Bull se vrátil do své pracovny a jako první nařídil, aby do odvolání nebyly odesílány automatické sondy. Pokud jsou Tefrodi skutečně u Ruinového transmiteru, není nutné je touto cestou upozorňovat, že cesta je volná.

Vince Foley mezitím prohledal kartotéku posádek všech lodí flotily. Vyšlo najevo, že na palubě HELIPONU byl navigační důstojník, jehož služební číslo bylo 3247578103.

Šlo o zvláštní shodu, ale i když ještě nebyla žádným důkazem, Reginald Bull byl pevně přesvědčený, že poselství mu předal Timo Benz. Co se přesně stalo, že beztvářý kus kovu byl schopen psát, nechápal ani Bull ani vědci.

Přístroje, schopné zaregistrovat i mi-kročástice, sledovaly tři úlomky, které se po explozi kovového objektu uvolnily a stále stoupající rychlostí pronikly do horních vrstev atmosféry. Poté, co jim gravitace Kahala ubrala na kinetické energii, vracely se po balistické dráze k povrchu planety. Na zpáteční cestě se díky tření o horní vrstvy atmosféry z větší části rozplynuly a na tři různá místa dopadly jen nepatrné zbytky.

Nálada v hlavním stanu byla napjatá. Největší část flotily se sice už stačila vrátit do Mléčné dráhy, ale zbylou tisícovku lodí tvořila nejmodernější a nejdražší válečná plavidla Solárního impéria, z nichž jedno bylo dokonce vlajkovou lodí s Perryem Rhodanem na palubě.

Pět hodin po obdržení zprávy měřicí přístroje potvrdily stabilitu transmitterského pole. Nastal rozhodující okamžik. Pokud byla zpráva falešná, objeví se automatické sondy.

Ale systém Ztracených se neohlásil.

Ta věc sdělila pravdu.

Svazek flotily pod přímým velením Perryho Rhodana byl připravený ke startu, když přístroje CRESTU III signalizovaly neznámý předmět v bezprostřední blízkosti centrální hvězdy Tri-systému. Byl vyhlášen poplach a zjišťovalo se, zda se jedná o ojedinělý objekt. Vlajková loď letěla příchozímu, který se vynořil z lineárního prostoru, vstříc. Když se vzdálenost mezi oběma létajícími objekty snížila na deset milionů kilometrů, zachytila rádiová stanice na CRESTU III nouzové signály nepochybně pozemského původu.

Ukázalo se, že cizinec je HELIPON. Když se k němu CREST III dostala

blíží, mohl její kapitán konstatovat jen to, že se jedná téměř o vrak.

Opláštění z terkonitové oceli bylo proraženo na mnoha místech, záření prozrazovalo, že pracuje už jen několik agregátů.

Záchranný oddíl vstoupil do lodi. Vyšlo najevo, že vnitřek lodi je vzduchoprázdny. Nepřátelské střely zpustošily loď natolik, že žádná z prostor nebyla ušetřena.

Přesto se HELIPON dostal na Gleam. Kalupovy konvertory pracovaly - a s nimi jediný muž v napůl zuhelnatělém skafandru, který se zvedl od řídicího pultu, když na zničený můstek vstoupil první člen záchranného týmu. V příštím okamžiku v bezvědomí padl na zem. Byl to Tsin Muno.

Z původních osmi set mužů zbývala sotva desetina. Všichni, kteří přežili, byli zraněni. Více než dvacet mužů mělo tak těžká zranění, že zemřeli ještě před převozem na palubu CRESTU III.

Muži ze záchranného komanda přepravili 52 členů posádky, kteří přežili a ostatky 746 mužů, kteří padli v boji. HELIPON, podobný prázdné nábojnici, byl opuštěn.

Palubní lazaret CRESTU III přijal zraněné a o půl hodiny později obdržel Perry Rhodan první hlášení. Čtrnáct mužů se zotaví ze zranění v dohledné době. Dalších šestatřicet bylo v bezvědomí a mělo být nadále udržováno v tomto stavu, dokud nenaberou dost sil a jen dva budou v dohledné době schopni promluvit - jeden technik a kapitán Tsin Muno.

Perry Rhodan nařídil lékařům, aby Tsina Muna postavili na nohy co možná nejdříve, ale aby se vystříhali prostředků, jejichž použití by mohlo mít vedlejší účinky.

Bylo nad slunce jasné, že v systému Ztracených muselo dojít ke katastrofě. Perry Rhodan usoudil, že Tefrodi zaútočili na základnu. Domníval se to proto, že šlo o jedinou možnou událost, která by racionálně uvažujícího Tsina Muna mohla přimět k riskantnímu letu.

Na druhou stranu se zdálo nepravděpodobné, že by Tefrodi po výpadku transponderové cesty mohli zvládnout obrovskou vzdálenost z Andromedy do planetárního systému Ztracených. Perry Rhodan se při svých úvahách zastavil v okamžiku, kdy chtěl zcela odmítnout hypotézu o tefrodském útoku, když mu lékaři ohlásili, že Tsin Muno je schopen poskytnout informace.

Jeho původní domněnka se ukázala jako správná. Tefrodi skutečně napadli planetární systém a zničili jej. Tsin Muno neměl nejmenší ponětí, jakým způsobem překonali tak obrovskou vzdálenost. Spojení s Mléčnou dráhou bylo přerušeno. Dokonce ani Perry Rhodan s tisícovkou lodí, vybavených multipohonem, a s doletem 1,2 milionu světelných let, neměl šanci dostat se do domovské galaxie.

Tsin Muno podal hlášení i o podivné planetě Solo. Perry Rhodan pozorně poslouchal, ale z Munova líčení věci bylo jednoznačně jasné, že Solo není tím tajemným faktorem, který by Tefrodům umožnil dálkový let. Solo byla základna s loděnicí a jejím účelem bylo poskytnout pomoc všem tefrodským lodím, které se dostanou do potíží v blízkosti mlhoviny Andro-Alfa.

Rozhovor s Munem trval pětáctýřicet minut. Bezprostředně po jeho skončení se objevily dvě teorie, které se pokoušely vysvětlit nečekané objevení Tefrodů v systému Ztracených. Jedna, kterou podporoval Perry Rhodan, byla založena na názoru, že Tefrodům se podařilo vyvinout nový způsob pohonu, který je schopen překonávat neobyčejně velké vzdálenosti. Druhá, Atlanova, tvrdila, že Tefrodi používají takzvané „maahkské nouzové stanice“. Až dosud byla potvrzena existence jediné takové stanice a domněnka, že jich může být víc, byla považovaná za svévolnou extrapolaci daného faktu.

Tyto stanice, argumentoval Atlan, byly zbudovány Maahky v dávných dobách, a měly za úkol umožnit provoz mezi oběma galaxiemi. Dvě nebo tři mohly být umístěny tak, že pomohly Tefrodům dostat se do systému Ztracených.

Sporná otázka nebyla zodpovězena. Perry Rhodan rozhodl, že flotila zatím zůstane v Tri-systému a teprve později, až bude jisté, že Tefrodi systém Ztracených buď opustili nebo tam zanechali jen nepatrnou vojenskou sílu, by se flotila přemístila. Ale i to byl spíš návrh než pevně stanovený plán. Odpovědné osobnosti byly s rozumem v koncích a nikdo, ani sám Perry Rhodan, nevěděl, co podniknout k překonání tohoto stavu.

Pod dojmem všeobecné bezradnosti se Perry Rhodan konečně rozhodl požádat o radu poslední instanci, jejímž úkolem bylo myslet tehdy, když všichni ostatní myslící selžou. Známé informace byly ve formě logického programu zadány pozitronice na palubě CRESTU III.

Mezitím se objevila další záhada. Při pokusu o identifikaci členů posádky HELIPONU, částečně zohavených k nepoznání, se přišlo na to, že tři lidé chybí. Podle seznamu bylo zjištěno, že se jedná o následující muže:

Poručík Tima Benze, seržanta Warrena Levie-ra a seržanta Pulpa Rimaka.

Nikdo, ani Tsin Muno nevěděl, co se s nimi stalo. Když začala bitva, byli na palubě. Podle jedné hypotézy se našli v části lodi, která dostala přímý zásah. Jen touto cestou se dalo vysvětlit, že nebyly nalezeny žádné tělesné ostatky.

Na palubě CRESTU III se čas neskutečně vlekl. Všichni čekali jen na to, až pozitronika oznámí, že skončila s úvahami.

Dnes už víme, jak došlo k jevu, který tak polekal současníky. Ale dokonce i v naší době jde o poznání, které se jen velmi těžko interpretuje. Pouze z tohoto důvodu nebylo zatím doceněno a stále ještě se najdou lidé, kteří tehdejší událost na Kahalu považují za jev z oblasti nadpřirozených sil.

Pravda je taková, že energetická pole šestimenzionální struktury -jako například transportní pole transmiteru - mají schopnost stvořit z řady různých předmětů, které z hlediska třidimenzionálního lidského zraku nemají žádnou souvislost nebo podobnost, integrální tělo. Jedná se o jistý druh tavby. Z Tima Benze, Warrena Leviera, Pulpa Rimaka a jejich lodi vznikla v okamžiku průniku transmiterem organicko mechanická bytost s vlastním vědomím, které se skládalo z obsahu vědomí tří mužů a z obsahu paměťové jednotky palubní pozitroniky.

Výtvor byl schopný jednat logicky, ale byl nestabilní. Vznikl náhodou a díky náhodě jen zřídka vzniká něco, co je komplexní a trvalé.

Po vyhasnutí vědomí se musela uvolnit energie, která byla až dosud pod kontrolou smíšeného vědomí - především energie pohonných hmot. Došlo k výbuchu. Výtvor se rozpadl na tři kusy.

To byl konec.